PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XVI ВЕРЕСЕНЬ, 1975 ЧИСЛО 9

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XVI ВЕРЕСЕНЬ, 1975 Ч. 9

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 9 SEPTEMBER, 1975 VOL. XVI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
І. Франко — Земле моя, всеплодючая мати...	1
З приводу Міжнародньої Конференції у Мехіко	1
Новий Первоієрарх УГПЦ в Канаді	3
А. Троян — Українська мати вчора і сьогодні	4
М. В. Стін — Лікарки Канади — століття поступу	7
У. Кравченко — Спогади учительки	8
С. М. Приходько — Квіти людям	11
Комунікати	14
Review by C. C. Ruby	15
Квіти незабутнім	17
Громадська і родинна хроніка	19
Ті що відійшли	27
Домашнє господарство	32
Українська вишивка	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Квіти в Національному Парку Бенфу

ВИДАННЯ, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраініан Ембройдери	$ 7.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Гаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A25, 11024 - 82 Avenue

Edmonton, Alberta, Canada

T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XVI ВЕРЕСЕНЬ, 1975 ЧИСЛО 9

З ПРИВОДУ МІЖНАРОДНЬОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ У МЕХІКО

„Мусимо зрозуміти, що почалась смуга історії, яка вимагає від нас негайної мобілізації всіх наших цінностей, всіх зусиль нашого розуму, всіх душевних сил, всіх наших людських талантів і всіх уроків історії для найтверезішого, суворого і чесного погляду на себе, щоб зважити становище і перетворити себе, якщо хочемо знайти вихід перед катастрофою"...

Євген Сверстюк

Міжнародня Конференція з нагоди Року Жінки, яка відбувалась у днях від 19 червня до 2 липня ц.р. у Мехіко Сіті належить до одної з найбільш маркантних подій не лише в історії жіночого руху, але ще більше — до подій багатьох народів світу.

Хоч подібні міжнародні жіночі конференції відбувалися раніше, одначе вони були скликувані певними, міжнароднього значення, жіночими організаціями. Цю ж Міжнародню Жіночу Конференцію у Мехіко покликала світова найвища установа — **Об'єднані Нації.** Ці ж О.Н. проголосили були Міжнародній Жіночій Рік.

Отже питання — що спонукало державних провідників різних країн і народів звернути свою увагу на другу половину свого людства і приділити час та видатки на їхню працю. Чи справді наспів час, що керманичі світу зрозуміли цей невикористаний духовий потенціял свого жіноцтва? Чи проблеми, що їх зустрічанароди у своїх країнах потребують хисту, сили і розуму жінки?

Треба припускати, що в днях глибокої духової, моральної та економічної кризи, світ звернув свої очі на жінку, яка своїм становищем і авторитетом та рівновагою в родині і суспільстві, могла б уздоровити світ та охоронити його перед катастрофою. А щоб таке могло статись треба було покликати жінку, дати їй свобідну руку простудіювати всі ці проблеми, з якими вона зустрічається у своїй країні, щоб заставити її до пильної праці над собою і над справами, в яких їй прийдеться діяти.

Друге — Світова Міжнародня Конференція була покликана і на те, щоб жінки різних країн могли пізнати проблеми одні одних і спільними силами шукати на них розв'язки. Отже цілі конференції були дуже поважні. Там же й були заторкнені питання правного становища жінки кожної у своїй країні, питання політичні, економічні, питання культури, освіти, виховання дітей і молоді, питання тривалого миру у світі, усунення нужди, покращання фізичного здоров'я, боротьба з наркотиками і злочинством та їх причини й багато іншого.

Місцем цієї Міжнародньої Жіночої Конференції ОН обрали Мехіко, країну масового туризму, численних атракцій і великого контрасту — з одної сторони блискучих багатств, а в противагу їм великої убогости. Головно, що сюди могли свобідно приїздити представники країн вільного західнього світу і представники блъоку соціялістичних країн СССР. І оце ж, мабуть, вперше в історії жіночого руху, та в історії міжнародніх жіночих організацій засіли за одним столом жінки вільних демократичних країн та жінки соціялістичних, зокрема комуністки з СССР.

Вартує уваги й те, що жінки західнього світу з демократичних країн мали нагоду приглянутись оскільки жінки в країнах комуністичного режиму користуються правами, а головно чи мають вони свободу слова. Ось один

Іван Франко

Земле моя, всеплодющая мати

Земле, моя всеплодющая мати,
Сили, що в твоїй живе глибині,
Краплю, щоб в бою сильніше стояти.
Дай і мені!

Дай теплоти, що розширює груди
Чистить чуття і відновлює кров.
Що до людей безграничную будить
чисту любов!

Дай і огню, щоб ним слово налити,
Душі стрясать громовую дай власть,
Правді служити, неправду палити
Вічну дай страсть!

Силу руками дай, щоб пута ламати
Ясність думкам — в серце кривди влучать,
Дай працювать, працювать, працювати,
В праці сконать!

епізод, що його подає у репортажі С. Букшована у „Свободі" з 25 липня ц.р.

„На одному семінарі делеґатки з СССР розхвалювали совєтський лад на всі лади. Галя Климук (українка з неоф. організації з ЗСА, зам. ред.) з питомою їй відвертістю і гумором поставила їм питання — як це так, що всі жінки, які сюди прибули з різних країн розказують нам про свої клопоти та про намагання покращати своє життя, а ви делеґатки з СССР представляєте все своє досконалим, а недоліки бачите тільки в чужих країнах. Совєтська делеґатка заметушилась, бо прийшлось їй не легко. Коли ж делеґатки Української ССР — її представлено, як „замістітельку" якогось там міністра, в свою чергу почала відповідати бездоганною українською мовою, її „опікун", що був на „стражі" скочив до неї і безцеремонно перервав її і товаришка „замістітелька" міністра сіла без слова, замовкла".

Ось такою свободою користуються жінки в режимі комуністичної системи. Вони діють по програмі партії, виконують згори надані їм накази і наче ті маріонетки на штурочках, якими керує невидима за ширмою рука. Прибули вони на Конференцію, як і заповідали раніше, щоб „навчати жінок буржуазних країн про благо комунізму", продавати тут „свій крам". Та даремно. Такі і подібні сцени будили співчуття до жінок делеґаток з СССР і вдруге викликали погорду за своє рабське становище, про яке навіть не сміли одверто говорити, бо їх „оберігали" сторожі режимної комуністичної системи.

Подають також інші часописи звідомлення, що делеґатки з 140 країн світу представляли в більшости проблеми, що їх стрічає жіноцтво, чи то в професійній праці, чи в домашній, або у вихованні дітей, єдиний Совєтський Союз звітував про „рай" на землі для жінок. Хіба ж може їм хтось в такий час вірити? І чимбільше вони забріхуються, тимбільше світ пізнає їх фальшиві кличі.

Як подають пресові повідомлення, то конференція складалась з двох частин — одна з представників — делеґатів державних народів, а друга — так звана „Трибуна" для неурядових представників організацій різних національностей.

Тут представники українських і жіночих організацій з ЗСА і Канади в числі 30 осіб провели активну інформаційну працю. Особливо виступали вони в обороні засуджених урядом СССР українських жінок політв'язнів. На пресовій конференції відповідали на питання жінок журналістів з Канади, Америки, Перу, Мехіко і СССР. Виготовили і передали меморіяли президентові конференції д-рові Педро Оеда Паладо та копії меморіялу в еспанській та англійській мовах роздали журналістам. Одну з провідних акцій виконувала тут Маруся Бек, відома серед американських кругів, з її політичної активности міста Детройту, та інші уповажнені до того провідні жінки.

Напевно, що і делеґатки з України, якщо там такі були, довідались дещо про себе і про українські питання, про що в Україні не вільно говорити.

Для нас, українок, Міжнародній Жіночий Рік, як також подібні міжнародні конференції мають подвійне значення, одно — бути учасницями активних дій поруч жінок інших народів в країні нашого горожанства і друге — плянувати, піддержувати і постійно проводити боротьбу за права і свободу свого народу в Україні, зокрема ставати в обороні тих сестер і братів, які боряться за цю ж свободу.

В СПРАВІ ФОТОГРАФІЙ І КЛІШ ДО ЮВІЛЕЙНОЇ КНИЖКИ СОЮЗУ

Ті відділи, які бажають, щоб ілюстрації (знимки), які були поміщені в журналі — були передані до ювілейної книги Союзу Українок Канади повинні, пишучи до редакції подати рік журнала, число і сторінку, на якій були поміщені кліші.

Редакція вибере і відкладе ті кліші й опісля передасть їх редакційній колеґії згаданої книжки.

РЕДАКЦІЯ

ПОДЯКА

З нагоди чаю, який відбувся 3 серпня ц.р. в городі о. митрата Дмитра і добродійки Ю. Лучаків, Манітобська Провінціяльна Екзекутива висловлює щиру подяку, перше господарям імпрези, о. митр. і добродійці Лучакам, радіостанції CKJS за рекляму, всім що помагали під час чаю, та тим, що збагатили імпрезу своєю присутністю. Дякуємо і всім іншим, що причинилися до успіху цього чаю.

За Манітобську Пров. Екзекутиву:

Марія Мандзюк, голова

Докія Черевик, кореспонд. секр.

НОВИЙ ПЕРВОІЄРАРХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

П'ятнадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся в Вінніпезі в днях 2-6 липня ц.р., обрав Владику Андрея (Метюка), Архиєпископа Едмонтонського й Західньої Канади, на становище первоієрарха цієї Церкви й надав йому сан Митрополита.

Після упокоєння Митрополита Іларіона первоієрарший престіл цієї Церкви до часу цього Собору був необсаджений. На протязі того часу діючим Первоієрархом був Владика Михаїл, Архиєпископ Торонтонський і Східньої Канади.

Згідно з традицією Православної Церкви, — первоієрархові кожної автокефальної Церкви — будь він у сані архиєпископа, чи митрополита, — належиться звання „Блаженніший", — це високе звання, звичайно, має й Владика Первоієрарх Андрей.

Бувшому діючому Первоієрархові, Владиці Михаїлові, який далі залишається на катедрі Архиєпископа Торонтонського й Східньої Канади, Собор надав сан Митрополита і вшанував його наданням йому звання „Блаженніший".

Сан Владики Бориса, Єпископа Саскатунського й Середньої Єпархії, Собор підвищив до ступеня Архиєпископа.

Впреп. о. Миколая Дебрина обрали кандидатом на єпископа.

Впреп. Прот. Дмитро Лучак перевибраний на становище голови Президії Консисторії.

Впреп. Архипресвітер д-р С. В. Савчук перевибраний на становище голови Відділу Міжцерковних Зв'язків.

Колегія Св. Андрея на конвокації, що відбулася 6 липня, надала почесні докторати: Владиці Михаїлові — з Богословія, а адвокатові П. Лазаровичеві — з Церковного Права.

БЕНКЕТ НА ПОШАНУ ЖІНОЦТВА

У четвер 3 липня ввечері, з нагоди XV Собору, відбувся спеціяльний бенкет на пошану українського православного жіноцтва. Бенкет з участю 450 осіб відбувся в одній із заль Манітобського університету. Промову на відзначення праці нашого жіноцтва виголосив Голова Президії Консисторії Митрат Дмитро Лучак. Відповідь на його доповідь виголосила Голова Союзу Українок Канади пані Стефанія Пауш з Едмонтону.

Цей вечір-бенкет був справді гідною та милою оказією, і його ініціяторам і організаторам треба висловити належне признання й подяку. Наше жіноцтво заслуговує признання, незважаючи на те, що цього року ввесь світ відзначає Рік Жінки.

РІДНОШКІЛЬНІ СПРАВИ НА СОБОРІ УГПЦК

На Соборі широко обговорювались справи збереження нашої культури, охорона нашої української ідентичности, а з тими справами глибоко пов'язана праця над навчанням української мови, з рідними школами і релігійним та національним вихованням.

Собор прийняв звіт діяльности Ради Української Школи при Консисторії УГПЦК, яка в часі п'ятирічної каденції зробила замітний вклад у різні ділянки рідномовної освіти. Зокрема Собор прийняв до відома про видання нових підручних матеріялів заходами РУШ, про проведену Рідношкільну фундацію ім. В. Сарчука, як також заслухав панелеву дискусію в справі шкільної й учительської організації та метод навчання.

УКРАЇНСЬКА МАТИ ВЧОРА І СЬОГОДНІ

(Доповідь, що її виголосила Анна Троян 4 травня 1975 р. в Лонґ Бренч, Онт., з нагоди Проводів, Дня Матері і Року Жінки)

Сьогоднішніми урочистостями ми відзначаємо Поминальну Неділю (Проводи) в циклі Великодних святкувань, і День Матері в 1975-му році, який згідно з постановами Асамблеї Об'єднаних Націй, секретар Курт Вальдгайм, проголосив — Роком Жінки. Паралельно з проголошенням Міжнароднього Року Жінки, Президія СКВУ проголосила 1975-тий рік — Роком Української Жінки. В такому контексті це свято набирає особливого характеру і значіння.

День Матері, як свято для вшанування матері, було започатковано в Америці, в 1910-ому році, в місяці травні, коли природа пробуджується до нового життя і надягає свої найкращі шати. Щоб з повною радістю і вдячністю своїм матерям за їхню невтомну любов, опіку і самопосвяту, це свято в українському середовищі в Канаді, вперше було вісвятковано в 1928 році, з ініціятиви Централі Союзу Українок Канади.

Традиційна концепція матері є постать „ідеалізованої", але „закованої" жінки. Її природою призначену ролю ідеалізовано в безсмертних творах на дереві, на полотні, в марморі, в золоті і на папері, як матір, що пригорнула своє дитя, колишучи його і співаючи йому в зачарованій тиші материнського щастя. У цьому виді з неї творили божественні уподоблення Божої Матері з малим Христом на руках. Шевченко про неї пише:

„У нашім раї, на землі,
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим."

Ідеалізують жінку-матір також як колиску народу, від якої, як пише Світляна Кузьменко, „дороги ішли і вели у життя (До творців, мудреців й королівського трону" („Присвята" — українській жінці). Закована працею і материнськими обов'язкоми, вона відповідала не лише за фізичне продовження покоління, але також за його духове, моральне, культурне і національне обличчя. Своєю побожністю, любовю до рідних традицій і звичаїв, своїми колисанками і піснями, своїми мистецькими руками, що ткали, вишивали і малювали, своїм ласкавим голосом, що розказував казки, читав вірші і оповідання, чи навчав, що зло, а що добро, вона виховувала покоління здорових, чесних і свідомих людей. Ніна Туз ідеалізує виховну ролю української матері в таких словах („Українська жінка"):

„В твоєму серці б'ється серце України,
Благословенний голос твій,
У ньому пісня рідної країни
. . . . . .
Ти людську думку піднімаєш вгору
І світло кидаєш на шлях,
Тебе поет шукає в зорях
І думає вояк про тебе у боях."

Чи то за часів древної княжої України-Русі, чи за Козаччини, чи продовж 300 літ московського ярма, чи вже в модерній епосі совєтського „раю", шлях української матері був дуже тяжкий, але завжди вона виконувала свої обов'язки совісно і відважно. Євген Сверстюк, переслідуваний критик сучасної України, пише про українську матір ось так („На Свято Жінки"):

„Зарання лиха історична доля поклала на неї важкий камінь і вимагала мужности на право життя, . . . вона разом з чоловіком створила, зберегла, як душу, передала дітям мову, пісню і пам'ять про чесний рід.

Рівність її з чоловіком з правіку була однією з великих українських національних традицій. В часи найважчого занепаду життя . . . вона навіть брала верх над чоловіком і свідомо несла головну моральну відповідальність за честь свого народу . . . (часто) змушена сама виховувати . . . дітей, українська жінка була хранителем духової стійкости і здоров'я, мови і пісні, традиції та звичаїв . . .

Над її головою проходили і вкопувались зморшками на чолі війни, революції, братовбивства, колективізація, голод, людоїдство, пожежі, окупації — і могили, могили, могили без хрестів."

Тернистий був шлях української матері, яка благословила дітей в незнаний світ шукати волі і кращої долі, матері, яка з малятами рушила на скитання в чужину, щоб зберегти їх від ворога, матері, яка як піонерка в Канаді своїми руками на цілині викорчовувала краще майбутнє для своїх дітей, але вона вміла сміятись, так як Леся Українка, найбільша поетеса світу, що писала („Контра Спем Сперо"):

„Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать."

А. Малишко („Рушничок") писав що ночами вона вишивала рушник і своїй дитині „на щастя, на долю дала", а її „ласкава, незрадлива усмішка" залишилась в серці як щось найдорожче, бо це усмішка тієї матері, якої пам'ять наповняє душу чимсь дорогим, шляхетним і святим. Навіть серед пекла знущань сучасних концлягерів совєтської імперії, як пише Олександр Солженіцин, в третій частині „Архіпелаґ Ґулаґ", „Безвідклично понижені табірні жінки завдяки материнству привертали собі гідність, на короткий час наче б зрівнюючись з жінками вільними."

Тому мати, а особливо мати, „у світі... байдужости, у світі вкоріненого недовір'я", матеріялізму, непевности й страху, „залишилась єдиною як Сонце" (Є. Сверстюк).

Дивуюсь дивом, і печаль
Охватить душу, стане жаль
Мені її, і зажурюся.

Сучасна концепція матері є постать „нової жінки з подвійною ролею в житті". В першу міру вона вже є „людина". Боротьба жінок на право себе називати „людиною" тривала довгі століття і ще не закінчилася. Проголошення „Міжнароднього Року Жінки", якого ціллю на багатьох міжнародніх конференціях, зїздах і нарадах є проаналізувати статус жінки в відношенні повного зреалізування рівноправности, ним є далеко чіткішим доказом, ніж „Вименс Либ", що жінки ще нездобули всіх рівних прав.

Причиною цього є, що як далеко сягає історична пам'ять, жінки були підпорядковані чоловічій волі. У своїй книжці, „Жінка Вчора і Сьогодні", Проф. Ірена Книш пише що:

„Вживали біологічні, психологічні і соціологічні аргументи, щоб ув'язнити жінку в нижчості від чоловіка. У цьому протягом тисячу літ допомогла й релігійно-філософічна традиція...

Вже 5,000 літ кожен жид, що ранку дякує Богові, що не створив його жінкою... а грецький філозоф Пітаґор викував фразу: „Існує принцип добрий, з якого вийшли порядок, світло і чоловік. Існує теж принцип злий, що породив хаос, пітьму і жінку."

До того ми можемо ще додати українську народню пословицю: „У жінки довгий волос, а короткий ум". Недаром вхід жінок у світ науки і професійної праці як повновартісних і оцінених одиниць був дуже повільний і дуже тяжкий. Якщо жінка не виконувала домашніх обов'язків за німецьким кличем „кіндер, кіхе і кірхе", то її суспільство трактувало як ненормальне явище, замикало в монастирі, або використовувало за безцін як третьорядну робочу силу.

При кінці 19 століття, в Америці під проводом Лусі Стон, а в Україні під проводом Наталії Кобринської, почався „жіночий рух", який виборов жінкам право до рівної освіти з чоловіками, право забирати публично голос і право до своїх власних заробітків. Щойно після Першої світової війни, жінки західнього світу здобули остаточне право виборчого голосу.

Після „емансипації", коли вони почали користуватись законною рівноправністтю з мужчинами, жінки почали кінчати освіту і входити у світ професійних праць. Вони як професори, лікарі, адвокати, науковці, політики і т.д., не лише дорівняли мужчинам, але часто навіть перевершили їх, здобуваючи нобелівські лаври. Вони вже стали „людьми" — бо могли себе відшукати, задовільнити особисте психологічне прагнення розвинути свій потенціял як людини-індивіда і внести свій вклад у розвиток цивілізації. Жінки також почали себе проявляти в суспільстві в організованій формі, творячи жіночі організації, які так само як і чоловічі, ідейно працюють на користь суспільства. Найстаршою українською організацією є Союз Українок, який з іншими українськими жіночими організаціями, в цьому Році Української Жінки, прилучується до Комісії Оборони Прав Людини при Світовому Конґресі Вільних Українців, щоб оборонити безправного становища жінки в Україні, зокрема жінки — в'язня, яку так трагічно репрезентують несправедливо засуджені політичні в'язні московського терору — Надія Світлична, Ірена Сеник, Ніна Строката-Караванська, Стефанія Шабатура і Ірина Стасів-Калинець. Це є наявний доказ що жінки можуть разом співпрацювати з мужчинами в ідейній праці, яка не лише спрямована зберегти принципи „справедливости і демократії", але яка також спрямована зберегти „Право Людини" для всього людства.

Вже ніхто більше не зможе закувати сучасну жінку кайданами анатомії. Також сучасну жінку вже більше цілковито не задоволяє роля жінки-матері. Беті Фріден у своїй революційній книжці „Де Фімінін Мистік", науково доказує, що модерну жінку-матір, менш чи більш освічену, ніколи вже цілковито не задоволять блага субурбії і добробуту. Одежа, косметика, декорація дому, кулінарія і навіть розваги, проїдаються їй і її душу огортає нудьга і несамовите підсвідоме незадоволення. Вона прагне ви-

явити себе як талановита, незалежна, корисна людина і одержати не лише признання, але також і **самопочуття,** що вона є творча і здібна одиниця, а не лиш додаток до свого чоловіка і дітей. Тому все більше і більше жінок-матерів шукають працю, або зайняття поза домом.

Друга роля нової жінки в сучасному є добровільно і свідомо стати матір'ю. Ми часто забуваємо, що не завжди жінки хотіли ставати матерями і часто почувалися ув'язнені в цій ролі несправедливою долею або невирозумілими батьками, які примушували виходити заміж за нелюбів. Проблеми і страх пов'язані з перелюдненням світу, з браком харчу і серівців і з недостачою енергії на майбутнє, багато допомогли сучасній жінці **вибирати** ролю матері, але це не змінює факту, що роля матері тепер є багато важча, як в минулому, а особливо для українських матерів в діяспорі, і тим самим в Канаді.

Коли сьогодні жінка стає матір'ю, вона бере на себе тяжкий обов'язок виховати дітей серед чужого довкілля, в суспільстві розбещеному добробутом, безбожництвом, вільною любов'ю, наркоманією, злочинами і загальним занепадом моралі. І українська — канадійська мати має перед собою великий виховний обов'язок, бо на неї, може більше ніж на її чоловіка, наша національна доля поклала обов'язок збереження української ідентичности. Д-р Стефан Яремчук, голова Централі С.У.С. заявив на 36-му з'їзді складових організацій в Торонто, в листопаді 1974 року, що перед нами, українським канадійцями стоять два завдання — дві ролі: одна зовнішня, це праця спрямована на здобуття незалежности українській державі; а друга внутрішня, це припинення асиміляції збереженням української ідентичності. І він твердив, що якщо родичі не пильнують своїх дітей, не працюють над ними, щоб вони знали українську мову, традицію і культуру, то ми як українська етнічна група в Канаді не йдемо вперед, а відстаємо. Ми знаємо, що ми повинні любити і шанувати Канаду, прекрасну країну, яка нам дала волю і добробут, але ми ніколи не зможемо забути, що нашою духовою матірю назавжди є Україна. Кожна українська мати, яка зрозуміє це, буде старатись закріпити знання української мови **ще змалку в дома,** бо без мови є дуже важко нам зберегти нашу ідентичність, а ще важче пізнати культуру народу, з якого ми вийшли. „Зберегти свою ідентичність", пише М. Сулима („Новий Шлях", ч. 12, 22.III. 1975, „це спершу зберегти свою мову, бо вона зв'язує нас не лише з нашою історією, літературою, мистецтвом; мова дає нам основу творити нові культурні надбання; вона вкінці забезпечує існування нас як нації, що має місію творити своє майбутнє..." Не дивно чому ворог в Україні так завзято хоче знищити нашу мову.

Очевидно сама матір не всилі запевнити знання української мови своїм дітям в чужому середовищі. Це є великий обов'язок і на це їй потрібно помочі від чоловіка, родини, церкви, школи, організації і українського суспільства, але ніколи вона не повинна забувати, що вона багато більше як її чоловік, будує підставу українській духовості в домашньому стилі життя.

Ми, всі що дотепер ще не потонули в сіру масу засимільованого канадійського суспільства, яке проявляє психозу браку своєї індивідуальної ідентичности, мусимо бути вдячні нашим родичам, а головно матерям, які мають далеко більший виховний вплив ніж батьки. Цеж наші матері, що навчили нас рідну мову і звичаї, повели до рідної церкви і в рядах наших організацій творили умови, в яких ми могли віднайти і пізнати себе.

І тому ми сьогодні зійшлися за стародавнім українським церковним звичаєм цією тризною, якою ми називаємо „Свячене", з'єднатись духово не лише з Воскресшим Христом, але також з'єднатись з нашими рідними, які відійшли у вічність тут в Канаді і в Україні. Цей чудовий звичай, який передали нам наші предки, скріплює нас духово у вірі в краще майбутнє для нас і для нашого поневоленого народу. І ця віра в силу Воскресшого Христа дає мені відвагу повторити слова моєї тітки, Наталії Турчманович:

Христос Воскрес, блакитна Україно,
Знедолений, чарівний краю мій,
Прадавнє моє плем'я рідне
І Києве, золотоверхий і святий!

Христос Воскрес! усім, що у в'язницях,
Мордовії, Колими й Казахстан,
Нехай полине мій привіт, як птиця, —
Христос Воскрес! — о, мученики, вам.

І вам, натрудженим селянам,
Робітникам, ученим, школярам,
Тобі, невтомна українська мамо,
Христос Воскрес! вам, сестрам і братам.

Степам, ланам, дібровам України
Святим могилам, що кличуть до небес
Я вірю, Краю, ти встанеш із руїни!
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Анна Троян

ЛІКАРКИ КАНАДИ – СТОЛІТТЯ ПОСТУПУ

Маркус Ван Стін

1883 р. Авґуста Стоув, 26-річна жінка, була першою жінкою, яка закінчила як лікарка Канадську Медичну Школу. Вісім десятиліть пізніше, лікарка Бетті Стіфенсон була першою жінкою вибраною до управи керівного тіла канадської медичної професії, Канадської Медичної Асоціяції. Десять років пізніше, доктор Стіфенсон стала першою жінкою президентом КМА, доказуючи тим загальне визнання лікарок у Канаді.

Це не значить, що жінки беруть справедливу участь щодо медичних становищ у Канаді. Д-р Ф. М. Гілл, 48-ми річна жінка, яка очолює „Вимен'с Коледж Госпітал" у Торонто, каже, що на жаль, жінки не використовують їхніх можливостей. Д-р Гілл каже, що лікарки не мають проблем із одержуванням учительських становищ у канадських медичних школах, що різниться дуже від ситуації, яка існувала 1911 р., коли засновано „Вимен'с Коледж Госпітал". Його роля тоді була дати жінкам можливість добути вишкіл спеціяліста, що не було можливе в тому часі в іншому місці Канади. Лікарня з того часу добула репутацію найбільш поступової в країні, а лікарі вимагали, щоб їх призначували до лікарського персоналу.

Д-р Стіфенсон стала спірним президентом КМА, не тому, що вона є жінка, але задля її ставлення до передчасного припинення вагітности. Вона критикувала значно й публічно Отта Лянґа, міністра справедливости за його намагання, як вона це вважає, нав'язування його особистих переконань, щодо викиднів, іншим канадцям. Це не значить що д-р Стіфенсон думає, мовляв, передчасне припинення вагітности мало б бути на вимогу. Вона є переконана, що викидень не є приватна справа між жінкою та її лікарем і, що політики й адвокати не повинні тут встрявати. „Ви не можете встановляти негнучких законів щодо викидів", вона каже, „тому що кожний випадок є відмінний, залежний від вплутаних людей та безлічі супровідних обставин".

Д-р Стіфенсон була часто осередком суперечности. Декілька років тому, коли в Канаді було злочином розповсюджувати засоби проти запліднення та поради щодо контролі народжень, вона заснувала клініку в Торонто, щоб помагати жінкам, як вона це говорила „бути здалека від лиха".

Як президент КМА, д-р Стіфенсон вірить, що вона допомогла усунути деяку неохоту певних канадських кругів визнавати жінок-лікарів. Межи лікарями, вона каже є розуміння, що незалежно від того, чи лікарі є чоловіками, чи жінками, вони є членами цієї самої професії. І це, вона погоджується, сталося скоріше як їй здавалося можливим, коли вона почала практикувати.

„К.С."

КОМУНІКАТ РАДІОСТАНЦІЇ Сі-Кей-Джей-Ес

Дирекція радіостанції Сі-Кей-Джей-Ес — 810 Радіо Вінніпеґ з приємністю подає до Вашого ласкавого відома, що починаючи з днем 6 серпня 1971 року пані Валентина Мулик-Луцик очолила керівництво Українського Відділу радіостанції Сі-Кей-Дже-Ес.

Пані В. Мулик-Луцик має за собою багато літ досвіду в культурному, суспільному і освітньому житті української спільноти Вінніпеґу і Манітоби, і тому розуміє потреби культурного життя української громади в нашому місті, — заспокоєння їх і виявлення на нашій радіостанції буде, між іншим, належати до її завдань.

Радіостанція Сі-Кей-Джей-Ес — 810 Радіо Вінніпеґ є дуже задоволена, що також могла здобути співпрацю панів Богдана Зайцева, Романа Онуфрійчука, Івана Лободи і студентів Лесі Савечук і Віктора Шкавритка.

Популярні програми передаємо в українській і англійській мовах з понеділка до п'ятниці від години 11-ої вранці до 12:30 по полудні, і провадить їх Роман Онуфрійчук. Пан Онуфрійчук також провадить програму суботню від години 12-ої опівдні до 2-ої по полудні.

Програми вечірні від години 7-ої до 8:30 з понеділка до п'ятниці провадить Богдан Зайцев, — помимо молодого віку він досвідчений заповідач і радіевий продюсер.

Пан Іван Лобода кожної суботи і неділі о годині 7-ій ввечері вносить до українських домів програму споминів і мельодій з рідної Батьківщини. Ці зміни є початком поширення Українського Відділу радіостанції Сі-Кей-Джей-Ес — 810 Радіо Вінніпеґ і збогаченням програм в надходячому сезоні.

У всіх справах пов'язаних з українськими програмами, телефонуйте до радіостанції Сі-Кей-Джей-Ес на число телефону 947-6641.

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

У цім числі, у відділі літературнім починаємо друкувати „Спогади учительки" Уляни Кравченко.

Про поетку і письменницю Уляну Кравченко, як одну з провідниць жіночого руху ми помістили її біографічну силюетку в ч. 4 ц.р.

„Спогади учительки" насичені таким багатством життєвої мудрости, глибокого ідейного рідного світу, яке також підносить на височину завдання учителя педагога, яким він повинен бути.

Спогади читаються як дуже цікава і розумна повість, і це не фікція, а власні переживання, власні відповіді авторки, яка задивлена у світ ідеалу і мрій праці для свого народу зустрічає на дорозі свого життя гострі колючки та душевні страждання не ломлять її, а гартують до дальшої праці. Поручаємо „Спогади учительки" нашим читачам і сподіваємось, що й Вам содобаються ті золоті зернятка, посіяні авторкою, які так добре відповідають Міжнародньому Рокові Жінки. **Редакція**

* * *

ПЕРШИЙ РІК ПРАКТИКИ

Шкільний рік 1881-82

I

Покінчила я учительську семінарію. Одержала свідоцтво зрілості. Та нема, на жаль, вільного місця на учительку в школі мого родинного містечка Миколаєва. Тут прийняли б мене щиро і родичі і дітвора. Треба дальше шукати непевної долі між чужими людьми та в чужій сторонці . . . Годі!

Я вислала подання аж у три округи. Не зазначаю місцевості, в котрій рада б учителькою бути; на це практикантки не мають права. Із львівсько-заміського округа дістала я декрет із датою 18-го серпня 1881 року на посаду провізоричної учительки при мішаній школі в повітовому місті Бібрці. Воліла б село, але, здається, визначного свідоцтва ради, удостоїлась я місця учительки в повітовому місті.

Недалеко: з-під Чорного Потока доводиться нам переселитися над Білий Потік — а все ж відмінне щось, мабуть . . . Чи краще це, що лишаю? Чи верну ще сюди? Щось каже: ні! Годі!

Чи не краса в тому, що щось раз тільки єсть — і не вертається більш ніколи . . .

Наші „копачі", як їх — майже всіх — по ремеслу гончарів посторонні люди називають, кажуть, що Бібрка між лісами, дебрями та озерами положена, болотнисте й негарне місто, де хіба вовкам — не людям — ялося жити. Але то, мабуть, говорить лише гордість „копачів"; вони уважають своє жилище за найкраще у світі місто, бо справді лежить на чистих, золотих пісках у давньому руслі Чорного Потока, близько Дністра, затишне, сонячне, привітне . . .

Мені, мов пташці, не перелинути одинокій. Порадили нас міщани, що кіньми можна дістатися з Миколаєва до Бібрки вигідніше й дешевше. Залізниця від нас іде побіч, і станція доволі далеко.

Справді, небагато з речей забираємо на нове місце. Піяніно таки дальше лишаю в пані Марковської без розпорядження, до кого воно вкінці має належати. Деякі речі лишаю в домі Анни Шиманської, нашому останньому мешканні у Миколаєві.

Нове життя, нові обов'язки краще зачинати серед нової обстанови; давня нагадує нам наше давнє і горе і наші сердечні, дорогі втрати . . .

Лишаю вибір речей, котрі конче треба забрати, матусі; для себе хочу забрати тільки бібліотеку — цілу, крім наших старих книг, клясиків світової літератури, і нові книги до природничих наук.

Ще й в'язанку квітів із тутешніх нив і лісів, зірваних на останньому самітному, прощальному проході, жмуток тих чабриків та диких гвоздиків остро запашних, що тут цвітуть-виростають межами між ланами гречки...

Після цілоденної дороги, вечором, останнього серпня були ми в місті Бібрці.

День був неначе останнім гарячим днем літа. Я не могла доволі натішитися сонцем, воно так жарко гріло. Необачна, зняла я намітку й капелюх: купалася в його золотім промінні...

Повільна подорож кіньми — це розкіш. Ідемо. Довкола тихенько, лише дубовий ліс часом зашумить, луг м'якою зеленню зеленіє, на овиді часом зарисується село...

Щасливо й незамітно переїхали ми через село Тростянець-Бродки. Було зарано, щоб нас наші знайомі запримітили.

При самій дорозі стояв великий дім з написом на таблиці: ц.-к. уряд почтовий. Наша своячка, пані Ленчевська, була б не пропустила нас, а таки задержала на гостину. Пан Теофіль Н., цей Вертер, означений у мойому діярчику числом 1, був би, певно, всі квіти з городів Двора позривав — для мене — на нову дорогу...

Нехай же процвітають рожі. Свято їхнього другого розцвіту близьке. Нехай цвітуть; не хочу, щоб задля мене знищено їх... Тихо, без трагікомічних сцен переїхали ми через гарне село.

Хочу стати сильною на дорозі нових обов'язків, нехай пропадуть і спогади про Вертерів та Демонів із днів найраньшої молодості моєї, нехай не томлять, не жахають мене більш...

Хочу похоронити решту снів та мрій, щоб завтра стати сильною на труд життя, на бій...

**
*

Бібрка, місто на полудневому сході від Львова. Саме місто в долині над Білим Потоком, але кругом узгір'я та великі ліси... Узгір'я ті неначе переорані глибокими ярами потоків, що прямують на полудне до Дністра. Любуюся, тішуся сонцем і гарним видом, дійсно, наче швейцарським... І так бажається мені задержати сонце, щоби при його світлі побачити і саму Бібрку; так воно, заки ми зїхали в долину, зайшло нам в селі Хлібовичах і ще перед Білим Двором.

Тіні і мряка окривали місто.

Так і добре, що не побачила я перший раз міста в освітленні, а ще після такого гарного, сонячного дня, повного вражінь на лоні природи...

Наскільки околиця чудова, настільки місто погане. На передмісті трапляються ще гарні домики міщан посеред лук та над потоком, але весь ринок, густо забудований, без симетрії, зі своїми старими, почорнілими каменицями, без ніякої зелені — не має ніякої принади.

Я просила листом управителя школи, щоб найшов мені хату. На жаль, він вибрав її якраз у ринку, в першій, крайній каменици Бавмвальда, де, крім склепу з одягами та інших склепів, нічого не було, ніхто не мешкав. Каменица справді дуже близько школи. Два наймлені покої просторі, але через гамір ринковий і склеповий мешкання для мене зовсім не відповідне. Треба було скоро самій оглянутися за іншим.

II

Пан Теофіль довідався, мабуть, від людей, як вертали, що ми переїздили попри дім пані Ленчевської, бо зараз на другий день дістаю вже тут цвіти на привітання в новому житті і його лист із побажаннями, але і з докорами, що не хотіла бачити найліпших приятелів — тобто його та своячку пані Ленчевську...

Дальше опис його безмірних терпінь; постарівся в одному дні на цілий вік. А коли бачить, що для мене одиниці не існують, що жертвую свій труд для загалу, він приїжджатиме до Бібрки тільки на те, щоб бачити мене здалека — хоч у церкві, як се було в попередніх літах у Львові...

Сумно, але змінити нічого не можу.

Мама тільки напише пару слів оправдання до пані Ленчевської і пана Теофіля.

Я дістала легкої сонячної „опарки" — "Sonnenstich". Не можу представитися управителеві, предсідникові і т.д. Ледве на третій день позбулася болю голови, але все ще лице страшно червоне, сонцем осмалене, виглядаю негарно.

Ось уже і перші осінні приємності починаються. Мрячно, холодно, паде дрібний дощик. Непривітний день починати службу, новий обовязок, але годі ждати погоди, і так я спізнилася. Цікаво мені познайомитися з новим життям.

Убуваю російські „галоші", якими я забезпечилась, вибираючись у славну болотом Бібрку, — надіваю коротку, найдогіднішу до болота суконку, намітку від дощу, накинула на голову легку, гарасову чорну хустину.

З вікон нашої хати можна було бачити на узгір'ї одинокий, великий новий поверховий дім у невеликому городі. Дзвінок весело відізвався. Громадками дітвора поспішала до того будинку, тож і я, не питаючи прохожих, де школа, просто звертаю хід до нового дому. Близько. Головна дорога веде, попри магістрат, староство, жандармерію, почтовий уряд, дальше попри каменицю Готліба, де поміщена аптека, де й касино було.

Наліво з головної дороги під гору вела вуличка до школи. При вході в вуличку й по-

бачила даму, дуже багато та модно одягнену, і трьох елегантних панів. Компанія — як би просто з тротуарів щонайменше Львова...

— Чи це наша товаришка? — заговорив хтось із компанії. Один з панів поклонився, на хвильку пристанув, начеби ждав на мене, але я, не відхиляючи хустини, йду дальше поволі у своїх завеликих галошах.

Мої думки були звернені лише на одне. Я була цікава побачити, пізнати своїх учнів та учениць. Бажаю стати самостійною, хочу вчити, говорити, що і як серце скаже, не обмежуватися тільки до того, що написане в „препарації", не боятися критики за погріхи проти методики, не боятися лихої ноти, осуду, виданого ареопагом, що засідав, щоправда, не на узгірях Арея в Афінах, але в канцелярійній залі учительської семінарії після лекцій, практичних прав матуристок.

Забажала я, як молоде пташеня, попробувати ширшого лету... Нові мої обов'язки відповідали моїй вдачі; я любила веселі, цікаві діти!

Не знала я тоді, що учителька в малому місті мусить числитися ще з чимсь більше, що тут є товариші праці, опінія мешканців, а саме пань, цієї вічно голодної вражінь товпи, що через свою пажерливість кидається на все нове, що судить зі зверхнього вигляду, що й сьогодні з вікон дивиться цікаво на мене. Через три дні дивилися пані аптекарева і докторова на мою товаришку й товаришів, котрі теж щойно прийшли до Бібрки. Опріч управителя, ми всі тут нові.

У шкільній канцелярії я побачила цю саму елеґантну компанійку, яку стрічала по дорозі, крім них, ще мужчину поважнішого, як я догадалася, управителя школи.

Після перших слів привітання — зазнайомлення — питаю управителя, котру клясу провадитиму.

— Ми вже без вас, пані, відбули конференцію і приділили поодинокі кляси. Для пані призначили ми другий відділ другої кляси.

Говорю ще з управителем. В залі гамірно. Панна Маня К., моя нова товаришка, серед панів-товаришів сміється, ніби срібним дзвінком дзвонить.

Малий чоловік, трохи неначе горбатий, але вельми чепурний, що вже на дорозі поклонився мені, наблизився тепер до мене і представився як товариш Еммануїл Гордієнко.

— Це я, пані, випросив для Вас другу клясу і відділ вибрав щонайлегший, як для початкової вчительки.

— Спасибі за ласку для незнайомої, але мені здається, що я і в кожній іншій клясі могла б учити. В ніяких педагогічних підручниках я не читала, що власне другий відділ другої кляси є найвідповідніший для практиканток.

— Я чув багато про Вас і бажав давно познайомитися з Вами. Мабуть, це Ви та славнозвісна, та многонадійна наша „Зоря"; — ви поміщуєте свої невелі в „Мирі"?!

Я розсміялася на таке славне вітання.

— Що це Ви, пане, мене так хитро вітаєте, як лис пишну утінку?

— О, зараз видно „свіжоупечену" матуристку, що всі казки з читанок знає, памятає; але таки своєї слави не заперечуйте, вона до нас прилинула поперед вас.

— Овва! На безриб'ї і рак риба. Така в нас мізерія, нема ким похвалитися, то кого-будь і за одну статейку чи новелю зараз письменницею величають. Одначе я займаюся й цікавлюся не літературою — а природничими науками.

— А як пані подобаються мої поезії?

— Я не запримітила в наших журналах поезій Гордієнка.

— Га, га, га! А хто ж писав би до наших часописів? І гонорару не платять, і аванс запиняється. Я поміщую свої твори в краківських часописах — таких, як **Djabeł**, **Chochlik** — також у **Szczutku**. Цілі збірки дидикую інспекторові. Хто би дійшов до ладу з руськими редакторами, ученими авторитетами і змінчивим, вічно не усталеним руським правописом. Я, щоправда, пробував писати зразу по-руськи, але коли редакції не містили моїх творів, перейшов до польського табору.

Балакаючи зі мною про літературу, він пильно прислухався, що говорить панна Маня, та уважав за відовідне в цій хвилині звернутися до неї зі словами:

— І я чув про те, що пані секретарева тримає своєю красою всю тутешню молодь у своїй неволі, але сподіваюся, що тепер ви, пані, відберете їй королівство.

Бачу, що розмова починається, як у салоні, про перші враження з Бібрки, про товариство, а також про проєкти забав; прошу управителя впровадити мене до моєї кляси.

Отже, вкінці таки я найшлася з моїми ученицями та учнями (школа тоді була мішана), стрінулася зі щирозолотими поглядами чорних та синіх діточих очей.

Розглядаюся. Познайомлююся. Розпитую.

(Далі буде)

С. М. Приходько

КВІТИ ЛЮДЯМ

А нагідки (календуа) — хто їх не знає? Це середні на зріст (до 40 - 60 см.) рослини з жовтогарячими або жовтими квітками, які по формі нагадують ромашки і дуже розповсюджені в культурі в парках та садах, на бальконах і в дикому стані в Україні. Цвітуть дуже рясно з липня по вересень. Їх люблять в наших містах та селах за невибагливість, довготу цвітіння і лікувальні властивості.

Різноманітні лікувальні якості квіточок цих рослин, відомі ще в XII ст., і досі не втратили свого значення — використовують при лікуванні багатьох хвороб.

Нагідки містять у собі, крім ефірної олії, барвну речовину (схожу на каротин), вітамін С та фітонциди.

У народі нагідки відомі як сечогінний, потогінний, очисний, в'яжучий, ранозагоюючий, протигнійний і протизапальний засоби, як лікувальний засіб при запамороченні, при нервовій гарячці, а також як дезинфікуючий засіб і засіб, що затримує патологічний процес при раку.

В гомеопатії з давніх-давен виготовляють з квіток нагідок настойку і мазь. У народній медицині широко застосовують з квіток есенції, мазі та примочки, а також препарати для полоскання, клізм і шприцювання, а іноді і пластирі у випадку поранень, виразок і тріщин слизової тканини, при деяких хворобах очей, вуграх і лишаях, а також при обмороженні. Крім того, нагідки — ефективний розсмоктуючий засіб від наростів на шкірі (мозолів, бородавок і т. ін.).

**
*

КОНВАЛІЇ

Хто не знає ніжних, запашних, витончених весняних квітів, які, мов чарівні білосніжні перлини, розсипані попід тінявими деревами в лісі, на лісових галявинках, по байраках.

Конвалії! Скільки леґенд пов'язано з цими квітами, скільки казок!

Ще з дитинства залишились спогади про те, що в конваліях нібито ховаються на ніч сонячні зайчики, що квітки конвалій — це фонарики для ґномів і в них живуть маленькі лісові чоловічки — ельфи.

Це Білосніжка розсипала своє намистечко, рятуючись від злої мачухи, і воно перетворилося на духм'яні квіти.

В грецькій мітології згадується про те, що якось богиня полювання Діана потрапила в незнайомий їй ліс, в якому жили фавни. Останні закохалися в горду Діану і стали її переслідувати. Струнка, спритна дівчина втекла від них. Але занадто далеко вона зайшла, дуже швидко довелося їй бігти, все її засмагле тіло вкрилося краплинками духм'яного поту, який перлинами падав навкруги і перетворювався на чарівні квіти.

Стародавня леґенда розповідає про те, що водяна цариця Волхова дуже любила прекрасного Садка. Дізнавшись про його „зраду", про палке кохання до Любави, в розпачі вийшла вона на берег, щоб востаннє послухати чарівні співи свого любимого.

Але на березі його не було. Довго шукала вона, прислухаючись, по луках і галявинах, по лісу. І ось... серед струнких берізок — дві постаті в місячнім сяйві. Він! А поруч, ніжно пригорнувшись до нього, — Любава.

Стиснула зойк в грудях горда Волхова. Повернула. Знесилена горем, йшла вона, щоб навіки пірнути в своє холодне мертве царство, сховати в ньому від всього світу нестерпну тугу. І тільки місяць в небі був свідком її сліз, що котились з прекрасних синіх, як море, очей і перлинами падали між шовкових ніжних трав, перетворюючись в духм'яні конвалії — красу кохання і біль чистого, ніжного, палкого дівочого серця.

Одна з леґенд каже, що конвалії — це ніжний щасливий сміх Мавки, що перлинами розкотився по лісу, коли вона вперше відчула радість кохання.

В поетичних творах квітки конвалії завжди пов'язують з чистотою, ніжністю, вірністю, коханням, з найкрасивішими почуттями людини.

Улюбленою квіткою багатьох видатних людей була білосніжна духм'яна конвалія. Їх дуже любили відомий математик Софія Ковалевська і письменник Купрін, поетеса Леся Українка і поет Брюсов, відомий хімік Менделєєв і великий композитор Чайковський.

Квіти, чудові пахощі яких розливаються на десятки метрів довкола, приваблюють кожного подорожнього, який обов'язково зверне з дороги, щоб нарвати собі хоч невеличкий пучечок.

Ця чарівна квіточка здебільшого в наших

лісах і значно рідше — в степу. Цвіте вона в травні та на початку червня. Але часто її білі перлинки можна побачити наприкінці серпня або в лютому на вікнах кімнат, де любителі-квітникарі різними засобами примушують конвалію раніше строку прокинутись від зимового сну.

Конвалія — дуже корисна рослина. Її квітки і листя мають лікарські властивості і широко використовуються в медицині. З них виготовляють ліки від багатьох хвороб серця.

Квітки конвалії використовують і в парфюмерії для виготовлення мила та одеколону.

Бережіть конвалію! Не виривайте її з кореневищем, на якому заздалегідь закладаються бруньки для цвітіння в наступному році і яке є сховищем поживних речовин для майбутніх квіток.

Згадуємо будову конвалії. На стрункій стеблинці (15—25 см заввишки) схиляються бутони, а нижче — схожі на глечики квітки.

Розріжте квітку, розгорніть її і роздивіться. Посередині — зелений стовпчик, до країв віночка прикріплені 6 тичинок. Квітка запилюється бджілками та джмелями. Після опилення на місці квіток з'являються зелені, які потім перетворюються на яскраво-червоні плоди. Їх поїдають птахи, а насіння конвалії вони переносять в своїх шлунках на далекі відстані. Так мандрують і розселяються ці чудові квіти.

Існує леґенда про те, що конвалія так гірко оплакувала скороминущу весну, що кров виступала з її „серця" і зафарбувала зелені сльози в червоний колір.

Конвалія має всього 2 листочки і довгі підземні кореневища, в яких, наче в комірчинах, відкладаються поживні речовини, що годують рослину ранньої весни. Від кореневища відростають нові рослини, отже, на одному місці, близько одна від одної може вирости ціла група конвалій.

Конвалії отруйні. Так, так — отруйні. Худоба, яку нагодують конваліями, гине. І у людини при отруєнні конваліями з'являються нудота, запаморочення, судороги. В такому випадку першою допомогою, як і при кожному отруєнні, є вживання блювотних засобів та промивання шлунка.

Особливо цінні свіжі квіти конвалій, з яких виготовляють духи, а головне — роблять ліки. Проте свіжа сировина потребує негайного консервування в спирті, що не завжди можливо. Частіше використовують засушені конвалії, бо вони можуть досить довго зберігатися.

Збирати конвалію рекомендують на початку цвітіння, в тій фазі розвитку, коли квітки тільки розпустилися, стали біленькими, ще не пожовтіли.

Треба зірвати всю квіткову стрілочку і акуратно обідрати квітки з неї руками або обрізати ножицями, або зрізати всю китицю біля її основи (це вже буде другосортна сировина). Розкладаючи квітки, китиці, листя, стеблини якомога тонким шаром, засушують їх на відкритому повітрі або в приміщенні, яке добре провітрюється. За своєю біологічною активністю квітки в декілька разів перевершують активність листків та стебла.

Які ж могутні дійові речовини є в цих тендітних квітках, які, наче маленькі чарівники, знімають неврози, регулюють діяльність серця, лікують компенсовані та субкомпенсовані пороки серця?

Конвалія містить в собі два цінних глюкозиди: активно діючий на серце конвалотоксин і конваламарин. Крім них в конвалії є ще алкалоїди, крохмаль, ефірні масла, яблучна та лимонна кислоти.

З квіток конвалії готують стандартизовані екстракти — конвален та конвазид, а з листків — корглікон.

Широко відомі так звані „ландишеві" краплі. Вони регулюють діяльність серця, заспокоюючи сильне серцебиття та нервове збудження (по 15—20 крапель 2—3 рази на день).

Настойка конвалії відноситься до групи сильнодіючих ліків, в зв'язку з чим встановлені найвищі дози: однократна — 30, добова — 90 крапель.

Часто настойку конвалії вживають в суміші з настойкою валеріани.

Настойку конвалій можна виготовити і вдома. Зробити це дуже просто: в дзбаночку з вузькою шийкою вміщують свіжі квіти конвалії (¾ банки), заливають майже доверху 90°-ним спиртом; закривають і дають настоятися протягом двох тижнів. Потім настойку фільтрують і одержують жовту прозору рідину, гірку на смак, із слабким ароматом конвалії. Її вживають по 10—15 крапель 3 рази на день.

При серцевих захворюваннях з різко наявними нервовими проявами приймають на протязі дня півсклянки суміші з настою трави пустирника, в який влито 30—35 крапель настою конвалії. Таку ж саму суміш в тій же дозі приймають також при безсонниці, тужливому настрої тощо.

Ірина Макарик
„Словомет"

ОЛЕКСА СТЕФАНОВИЧ. ЗІБРАНІ ТВОРИ.

Торонто. Об'єднання Українських Письменників „Слово". 1975 р. 304 ст. Видавництво „Євшан-зілля"

Із споминів Галини Лащенко, Марини Антонович-Рудницької та з листування Богдана Бойчука, упорядника зібраних творів Олекси Стефановича вимальовується образ дивної людини: спокійного, самітнього чудасія, який боїться людей і переслідування зі сторони інших поетів. Цікаво перечитати різнорідну творчість поета після таких інтриґуючих заміток.

Ніжність та тонкість відчувань поета помітні в усіх творах Стефановича. Його ліричні вірші насичені згадками про тугу та про красу природи (головно осени). І хоч поет пише:

О, як добре мені, що оден,
І як легко мені, що голоден,

цілком читач йому не вірить. В його віршах часто виринає тема любови в сентиментальній та ностальгічній формі:

І от я сам на ціле поле,
З твоїм листом нарешті сам.
Лише пшениці наоколо
Про щось нашептують житам . . .

Далекий вечоре рожевий,
Пшениці місячні, ясні,
Куди запалися ви, де ви,
Чому згадалися мені?
(1925 р., Прага)

„Зайчики", „Різдвяна ніч" і „На Великдень" дзвенять Тичиною та Антоничем своєю легкістю і співучастю рими та простотою форми.

Підлили в лямпаду масла,
Щоб лямпада не погасла,
Щоб світила з неба, ясна,
Та не ясна.

Рефрени, діялоги, внутрішні рими та гарні звукописи часто появляються в творах Стефановича й підкреслюють їхні співучість.

Груди груш, винограду грона,
Сині сливи, гради тернини,
Гори яблук в огнях червоних
І рубіни рябини.

Для дітей Стефанович пише зі справжньою любовю. Найкращий доказ цього вірш „Ялинка", написаний для восьмилітньої Софії Степанюк з графічною роботою (синім, чорним і червоним олівцем) самого Стефановича.

Поет захоплюється срібними та золотими кольорами, і майже в кожному його вірші можна знайти якусь згадку про них: „золото осіннє", „золотоспад", „золотий дощ", „скарбами матового срібла, „золото сія", „груша . . . як золото" і т.д. Нахил до цих кольорів, мабуть, найкраще виявляється в короткому вірші написаному в Празі в 1925 році:

Як срібно скрізь! Куди не кинь,
Усе виблискує, іскриться . . .
Як чисто може засвітиться
Земне в небесну голубінь!

Душа окрилена, окріпла —
Кому хвалу свою пошлю?!"
Не день в саду моїм, а шлюб
Блакиті ясної і срібла."

Романтично-символічна течія не єдина, що надає поетові надхнення й силу. Мужній вплив Шевченка збалянсовує сентементальність та тугу Стефановича:

Чорно кругом чи біло,
Не зупиняти рух.
Може зламатись — тіло,
Але ніколи дух.

Незламний дух Кобзаря, його релігійна та історична тематика використані Стефановичем, який пише такі вірші як „Плач Ярославни", „Дорошенко", „Татари", і т. п. Багато сонетів з дедикацією Шевченкові вказують на його вплив, як і звороти до його творів.

Збірка гарно упорядкована Богданом Бойчуком, з вступним словом Івана Фізера.

ПОБАЖАННЯ

З Божої ласки щастя і здоров'я бажаю добр. Юстині Мельничук, яка перебула серіозну операцію, була довший час у шпиталі, а тепер уже дома і почувається добре з автоматичною поміччю серця. В добрім настрої скубає вовну внукам на ковдру, аби час не марнувати. Тож бажаю добр. Юстині всього доброго і молю Бога за її здоров'я. Разом з тим даю їй квітку — засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Приятелька Гафія Янішевська,
Едмонтон

Звернення Президії Секретаріяту СКВУ

21 вересня 1975 р. — День Української Жінки-Політв'язня

(ІС СКВУ) — Щоб завершити акцію в обороні української жінки-політ-в'язня. ведену впродовж 1975 р. — Року Української Жінки — Президія Секретаріяту СКВУ проголошує день 21 вересня 1975 р. Днем Української Жінки-Політв'язня. Цей день повинен стати кульмінаційним пунктом широкої акції, яка досі включала маніфестації у Міжнародній День Жінки (8-го березня) та в День Матері (11-го травня), участь української делегації у Конференції ООН з нагоди Міжнароднього Року Жінки в Мехіко, та зібрання підписів на петиції, заадресовані до Генерального Секретаря Міжнароднього Року Жінки, пані Гельві Сіпіли, та Генерального Секретаря ООН Курта Вальдгайма.

Президія Секретаріяту СКВУ звертається до української спільноти в усіх країнах нашого поселення з проханням підтримати акцію 21 вересня та причинитися до її успіху. Щоб запевнити цей успіх, слід включитися в акції, організовані українськими центральними репрезентаціями, а саме.

— Взяти масову участь у маніфестаціях та молебнях, які відбудуться в дні 21 вересня у містах більшого українського населення;

— Закінчити збирання підписів на петиції, заадресовані до урядів країн поселення та до ООН; останні переслати до бюра СКВУ до кінця серпня.

День Української Жінки-Політв'язня повинен стати нагодою виявити нашу солідарність з усіма українками, переслідуваними в СССР за відстоювання своїх особистих та національних прав. Ця акція повинна включити також захист жіно-політв'язнів усіх поневолених Москвою народів. Тому закликаємо запросити до якнайширшої участи в усіх аспектах заплянованої акції представників поневолених Москвою і прихильних нам народів щоб заманіфестувати нашу рішучу настанову стати в обороні переслідуваних жінок-політв'язнів, та включити в неї всіх людей доброї волі.

Президія Секретаріяту СКВУ

КОМУНІКАТ

ДІЛОВОГО КОМІТЕТУ БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ТОРОНТІ

Згідно з ухвалою Конґресу КУК в 1971 р. для вшанування 100-річчя з дня народження Лесі Українки, нашої найвизначнішої поетеси, борця за волю і права українського народу — рішено спорудити пам'ятник Лесі Українці в Канаді, в місті Торонто. До виконання цього діла обрано Діловий Комітет, який очолила інж. Леоніда Вертипорох.

Проєкт пам'ятника Лесі Українки виготовив мистець скульптор Михайло Черешньовський. Саме в цьому Міжнародньому Році Жінки і Української Жінки пам'ятник буде готовий до відкриття, яке відбудеться в неділю 19 жовтня 1975 р. в Гай Парку в Торонто, попереджене в суботу 18 жовтня Святковим Вечером з мистецькою програмою й вечерею для вшанування Лесі Українки.

Для призбирання фондів на будову пам'ятника ми розіслали збіркові листи до жіночих організацій та прохання про пожертви до українських кредитівок, фінансових і професійних установ. Ми поміщували в українській пресі дві листи пожертв. „Гомін України", „Наша Мета", „Вільне Слово" і „Український Голос" помістили їх безкоштовно. Внедовзі буде поміщена третя листа.

Тому, що ціни стало йдуть вгору, а пам'ятник є готовий до поставлення, — нам ще не вистарчає цілої суми, просимо о щедрі пожертви для довершення цього престижового діла, що спричиниться не лише до вшанування Лесі Українки, а й для поширення українського імени в Канаді.

Пожертви просимо висилати на адресу касирки Анни Рурик:

LESIA UKRAINKA MONUMENT FUND
Mrs. Anna Ruryk
3025 Queen Frederica St., Apt. 1205
Mississauga, Ont. L4Y 3A1

За управу

Інж. Леоніда Вартипорох (голова)

Д-р Зоя Плітас (секретар)

PROMIN

Vol. XVI. No. 9 ENGLISH SECTION SEPTEMBER, 1975

THE DIARY OF A LOVE AFFAIR ... THAT'S NOT GONE VERY WELL

Professor Walter Surma Tarnopolsky is too well-known in the Ukrainian community to need an introduction. Nor is a layman's comment on the second revised edition of "The Canadian Bill of Rights" by Walter Tarnopolsky necessary as it would suffer in comparison to Clayton C. Ruby's review for he speaks so highly of Tarnopolsky's literary skill and legal erudition.

However, Mr. Ruby, a Toronto lawyer deserves to be known more widely for his many achievements in his profession. He was one of the founders of the Village Bar, a voluntary organization of lawyers and law students who provided free legal aid and advice to young people. He also co-authored a book "LAW LAW LAW". But his speciality is Civil Rights. Lately he argued — unsuccessfully — two important cases before the Supreme Court of Canada concerning women's rights. One was the Dr. Morgentaler case on abortion; the other on an Indian woman, Mrs. Jeannette Lavell's loss of of native rights on marrying a non-Indian. In the latter case, the law discriminates against women for Indian males do not lose this special status on marrying non-Indian women.

We kindly thank the Globe and Mail and the author Clayton C. Ruby for permission to reprint this article and hope that you will read the book for every Canadian should know what the Bill of Rights guarantees him as a citizen of this country.

THE EDITOR

* * *

THE CANADIAN BILL OF RIGHTS
SECOND REVISED EDITION
BY WALTER SURMA TARNOPOLSKY
McClelland and Stewart, 436 pages, $4.95 paperback

REVIEWED BY CLAYTON C. RUBY

The sad and simple fact of the matter is that Canadians are ignorant of their own civil rights. What little exposure we have to the subject stems from American television programs; most Canadians incorrectly assume that Canadian civil rights are at least similar to those in the United States. Canadians, schooled by episodes, of The FBI Story, are genuinely surprised to find that Canadian police are under no obligation to advise arrested persons of their right to remain silent or their right to retain a lawyer. The fact that these "filtered-down" impressions of American civil rights are so widespread produces a dangerous complacency about the state of our own civil liberties; and, in the result, it encourages widespread ignorance on the subject. Because of this cultural buffeting Canadians not only do not understand, they do not even understand that they do not understand.

It is pleasure to have this book in its revised edition. It is prized not merely because it is a complete record of the work of Canadian courts in preserving or destroying our civil rights and liberties, but also because of the clarity of scholarship involved. This is simply the best, most thorough, and most imaginative writing available anywhere on the Canadian Bill of Rights. If the chronicle of the courts' work is depressing, it is no fault of the writer.

The book reads like the diary of a love affair: one that has not, despite our best hopes, gone very well. But 15 years have passed since the birth of the Canadian Bill of Rights, and we are getting older. Professor Walter Tarnopolsky does not permit the writing to become strident, despite his evident disappointment, but an increasing exasperation has become evident. It is not that the courts are vicious, they are merely uncaring, so that the story of their work inevitably takes on a despairing aspect.

As the years since 1960 show, the courts have, with few exceptions, refused again and again to give effect to the plain meaning of the words of the Canadian Bill of Rights.

Tarnopolsky covers carefully the history, origin and practice of civil rights in this country. He covers court decisions governing the use of the Bill of Rights, situations as diverse as the police station and the shopping centre. When police officers refuse an arrested person permission to get advice from his lawyer in private, telling him whether he should blow into a breathalyzer machine or not, will the courts take any action? If an Indian woman marries a non-Indian should she therefore be deprived of her rights as an Indian despite the fact that an Indian man who did the same thing would suffer no depriva-

tion whatever? Does a governmental denial of citizenship rights to someone who otherwise qualifies, and their refusal to give any reasons whatever, constitute the imposition of cruel and unusual treatment? These and other fascinating questions are canvassed.

The treatment of specific guarantees enshrined in the Canadian Bill of Rights is a subject of wide interest to the general public. We all think we understand what we mean by "the right to counsel," "the right to a fair hearing," "the presumption of innocence," but what the courts have made of them is something quite different from the fair and plain meaning that most of us have assumed. The book also covers the judical treatment of such clauses of the Bill of Rights as those guaranteeing the assistance of an interpreter, the right of habeas corpus, the prohibition against cruel and unusual treatment, and the guarantee of due process of law, equality before the law, and the protection of the law.

The book contains not only a comprehensive examination of the legal material, but also a legal history of the War Measures Act imposed by the Trudeau Government in October 1970, and examines its effect on civil liberties.

All too often academic treatment of complex and difficult subjects is incomprehensible to the oridnary reader. In fact, Canadian legal scholarship is for the most part incomprehensible to a trained readership. Perhaps this is why our legal scholars are, for the most part, ignored in Canada.

But Tarnopolsky does not fall into this category. Clarity and precision are never used as an excuse for technical language, trivialization, nor obscurity of phrase. This is generally rare, and especially so in the legal field where lawyers have preserved their monopoly on understanding by the convenient device of language that often seems deliberately trivial and obscure.

Tarnopolsky is capable of sensitivity and urgency. He comments regarding the recent introduction by the federal government of the so-called Hate Legislation:

These new Criminal Code sections can soothe our mutual consciences while ignoring more fundamental problems. The important impediments to the attainment of an egalitarian society are not the vulgar, disgusting tirades of bigots or demented cranks. Rather, it is the overt forms of discrimination that hurt and maim. A member of a minority group who tries to achieve a better life does not have to fear the hatred of a few sick souls, as much as the insult of being denied a home, a job, or food in a particular establishment . . .

This is not to say that the book is a political book in the overt sense. Tarnopolsky makes no attempt to place responsibility for the fact that the courts have tended increasingly to ignore the Bill of Rights and downgrade it.

Perhaps it is the nature of the judges, schooled in a time and tradition in which a notion of legal human rights would have produced a faint chuckle. Perhaps it is the fact that few lawyers have as yet been aggressive in asserting the Bill of Rights on behalf of their clients. Or, to my mind the most important, perhaps it is a case of government hostility to individual liberty.

The simple fact is that the court does not get an opportunity to declare the Bill of Rights inapplicable unless the government of the day appears, through counsel, and requests the court to make just that decision. It is the nature of government to seek to enlarge it powers, and to exhibit reluctance to have limits placed upon it. John George Diefenbaker can be said, in more than one way, to be an aberration from that general trend. Nevertheless, the end result is that this attempt to subject governments to some degree of judicial supervision in terms of standards of individual liberty has been thus far an overwhelming failure. The course from Drybones in 1970 to recent cases in the Supreme Court of Canada runs "from a high point of great expectancy down a short steep slope to near oblivion", in the words of former Justice of the Supreme Court of Canada, Emmett M. Hall. Nevertheless, as that same jurist also noted, "Every citizen and, to a greater degree every lawyer, has the obligation to be aware of his rights and must have the courage to stand against any unlawful invasion of them."

Tarnopolsky's work has been to provide the tools we need to fulfil the obligation; it remains to be seen whether Canadians have the courage.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У НЕЗАБУТНЮ ПАМ'ЯТЬ

З приводу 7 роковин смерти нашого незабутнього дорогого батька й улюбленого внукам дідуся бл. п. Василя Сарчука, який відійшов від нас у незнані світи дня 2 вересня 1968 року, складаємо нев'янучий вінець з найкращих квітів. Шануючи його невтомну працю на полі рідної культури, а зокрема рідної мови, складаємо наш скромний дар $15.00 на прес. фонд журнала „Промінь". Світлим образом живеш Тату у наших серцях.

Дочка Галина і Нестор Богонос,
внуки — Андрійко і Петрусь, Вінніпеґ

— — — — —

У СЬОМІ РОКОВИНИ

У сьомі роковини смерти мого незабутнього дорогого чоловіка, бл. п. Василя Сарчука, який відійшов у вічність 2 вересня 1968 року, вшановуючи його невтомні труди на громадській, церковній, культурній, а зокрема рідномовній ниві серед свого народу в Канаді, його безперервне служіння Україні і нашому народові кладу нев'янучий вінок — $25.00 на журнал „Промінь", якого Покійний високо оцінював.

Дружина Анастасія Сарчук, Вінніпеґ

— — — — —

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу бл. п. Галі Білоус-Цукорник, яка упокоїлась 30 червня 1975 року. У світлу пам'ять покійної складаємо $10.00 на журнал „Промінь". П-ву Білоусам, як родичам, а нашим дорогим приятелям висловлюємо глибоке співчуття.

Анастасія Сарчук і Галина й Нестор Богоноси, Вінніпеґ

— — — — —

Складаємо нев'янучі вінки на свіжі могили наших дорогих і незабутніх добродійок бл. п. Катерини Дебрин і бл. п. Галини Костюк, які під час свого побуту в Бр. Колюмбії вклали дуже багато невтомної праці й енергії у розбудову Української Православної Громади та відділу Союзу Українок у Вікторії, в їх світлу пам'ять засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Висловлюємо Всеч. о. прот. Миколі Дебрину і о. Олександрові Костюкові наше глибоке співчуття.

С. і Е. Мойсюки, Вікторія, Б. К.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Галі Білоус-Цукорник, яка упокоїлась 30 червня 1975 року, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Андрій і Єлисавета Орищак, Торонто

Манітобська управа Союзу Українок Канади висловлює щиросердечне співчуття п-ву Юліянові й Марії Білоусам у Давфині, Ман. заслуженим членам самостійницьких організацій з приводу трагічної смерти їхньої дочки, бл. п. Галі Цукорник з Бері, Онт. Замість живих квітів на свіжу могилу складає на нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь".

За управу:
Марія Мандзюк, голова Д-ка Галина Слюзар, секр.

— — — — —

Членкині відділу ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпеґу висловлюють глибоке співчуття своїй членкині Марті Острижнюк з приводу смерти чоловіка бл. п. Михайла Острижнюка, який упокоївся 3 червня 1975 р. Замість квітів на свіжу могилу складають на нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ ім. Лесі Українки:
Соня Бейзик, голова Мир. Карпяк, кор. секр.

— — — — —

Членкині відділу ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу висловлюють глибоке співчуття своїй членкині Анні Гузій з приводу втрати чоловіка, бл. п. Захарія Гузія, який упокоївся 17 липня, 1975 р., замість квітів складають на нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь". За відділ ім. Л. Українки:
Соня Бейзик, голова Мир. Карпяк, кор. секр.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. добр. Галини Костюк, дружини о. О. Костюка, яка упокоїлась 3 березня ц. р. у Вотерлю, Онт. із згадкою про їх побут на парафії у Волей, Б. К., де Покійна виявила багато праці та залишила по собі найкращі спогади, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь", якого Покійна була тут референткою.

Петро й Анна Залубняки,
доня Слава і син Ігор

— — — — —

Складаємо нев'янучі вінки у світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх приятелів бл. п. добр. Катерини Тріски, яка упокоїлась 15 вересня 1969 р. та бл. п. о. Йосифа Тріски, який упокоївся 9 липня 1974 р., замість квітів засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Іван і Докія Бурдейні, Брентфорд

— — — — —

На свіжу могилу дорогої та довголітньої членкині нашого відділу (від самих його початків 1926 р.) бл. п. Пелагії Ковальської, яка упокоїлась 18 червня 1975 р., кладемо нев'янучий вінок та у її світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Родині покійної засилаємо щирі співчуття.

За відділ ім. Лесі Українки:
А. Перожак, реф., Брентфорд

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогого приятеля бл. п. Миколи Іванця, дорогого мужа нашої довголітньої заслуженої членкині, який упокоївся 18 червня 1975 р. в його світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Родині покійного засилаємо щирі співчуття.

За відділ ім. Л. Українки:
А. Перожак, реф., Брентфорд

У світлу пам'ять незабутньої довголітньої провідниці Союзу Українок Канади, заслуженої громадянки, членкині і бувшої голови Союзу Українок Канади бл. п. Анастасія Рурик, яка упокоїлась 30 жовтня 1970 року, оцінюючи її заслуги та зберігаючи світлу пам'ять, засилаю замість китиці квітів на її могилу $8.00 на журнал „Промінь".

Калина Сакалюк, Торонто

— — — — —

У другу річницю смерти моєї дорогої дружини, бл. п. Теклі Жук, яка упокоїлась 15 серпня 1975 року в Ґронлід, Саск. у її світлу пам'ять замість нев'янучого вінка складаю $10.00 на журнал „Промінь", що його моя покійна дружина високо цінила. Покійній вічна пам'ять!

Касіян Жук, Ґронлід, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих упокоєних — мужа Лаврентія Дейнеку і родичів Світухів, замість квітів складаю $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Зіна Дейнека, дочка Галя Бернард,
зять, внуки і правнуки, Биґар, Саск.

— — — — —

Замість китиці квітів складаю $4.00 на прес. фонд журнала „Промінь" у світлу пам'ять моєї дорогої і незабутньої приятельки покійної Теодори Олійник.

Оля Гамара, Торонто

— — — — —

У 23 річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя Саламандика, у 15 річницю журнала „Промінь" та у 80 роковини мого народження, складаю дар $25.00 на журнал „Промінь", щоб він світив і грів нас ще довгі роки. Всім працівникам журнала зичу здоров'я і многих літ життя.

Параня Саламандик, Едмонтон

В першу річницю смерти нашого дорогого брата, бл. п. Маріяна Перожака, який упокоївся 15 серпня 1975 року в Тандер Бей, Онт. в його світлу пам'ять кладемо нев'янучий вінок на його могилу і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Сестра Софія Дзенгель з родиною,
Накіна, Онт.
Брат Михайло Перожак з родиною,
Брентфорд, Онт.

— — — — —

Складаю нев'янучі вінки у пам'ять моїх дорогих і незабутніх родичів — батька, бл. п. Антона Канашевича, який упокоївся 26 липня 1930 року і мами, бл. п. Гані Канашевич, яка упокоїлась 26 червня 1955 року в їх світлу пам'ять складаю нев'янучі вінки і засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Текля Куриш і родина, Едмонтон

— — — — —

У другу річницю смерти нашої незабутньої дорогої мами, бл. п. Анастасії Оробко, яка упокоїлась в Бозі 11 серпня 1973 року, складаємо китицю пахучих рож на мамину могилу, в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Спочивайте з Богом люба наша мамо!

Син Іван, Параска і діти
Дочка Василина, Петро і діти

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, а внукам дідуся, бл. п. Антона Кирилюка, який упокоївся 8 серпня 1970 року, складаю $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про Покійного буде між нами вічною!

Олена Кирилюк, Галлок, Мінн.

— — —

У першу річницю смерти нашого незабутнього дорогого мужа і тата, бл. п. Юрія Кухти, який упокоївся 2 серпня 1974 року в Єллов Крік, Саск. в його світлу пам'ять, замість китиці квітів складаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Єва Кухта, дочка Галя Зузак

ПОДЯКА

Висловлюємо сердечну вдячність всім тим, котрі відвідували в тяжкій хворобі моєго мужа, батька і дідуся вдома і в шпиталі, за телефонічні розмови запити про здоров'я Миколи, надіслані картки скорого виздоровлення, за улаштування вечірків у день його Ангола — Миколая та уродин.

Радів, дуже радів, бачити своїх друзів, родину, та можливо відчував, що це буде його остання зустріч таких милих, веселих сходин.

Сердечна подяка!

Марія Іванець з родиною

Редакція й адміністрація журнала „Промінь" висловлює глибоке співчуття п-ву Марії й Юліянові Білоусам у Давфині, заслуженим громадянам самостійницьких організацій по втраті їх дорогої дочки Галі Білоус-Цукорник, яка відійшла в інші світи 30 червня 1975 року. Вічна їй пам'ять!

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВИСТАВКА ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА

Кожного року Альбертійська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади разом із чотирма Едмонтонськими відділами С.У.К. влаштовує мистецьку виставку і чайне прийняття. Цього року відбулась Виставка образотворчого мистецтва в днях 19-го і 20-го квітня в авдиторії Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Запрошено українських артистів-малярів з провінції Альберти взяти участь у виставі. Сорок три мистці прийняли запрошення і виставили 215 картин, що викликало велике зацікавлення й успіх виставки. Картини покрили всі стіни в залі. Були картини різні — олії, акварелі, також олівцем, вуглям, тушшю й інші.

Картини мистця В. Курилика, що є власністю С.У.К. також були на виставі в окремому видному місці.

В суботу 19, пані Ольга Мельничук голова Провінційної екзекутиви, В. Бойко, голова відділу Св. Івана і Верхомин, голова Філії Музею і Мистецтв вітали гостей. Пані Й. Михайлишин і К. Гавриш реєстрували гостей.

Пані О. Мельничук голова Пров. Екзекутиви щиро привітала заповнену залю гостей і пояснила ціль виставки. Пані Е. Верхомин, голова Філії Музею і Мистецтва представила гостя-промовця дост. пана Горст Шміда, міністра Державних Послуг і Культури, який відкрив виставку. У своєму слові дост. Г. Шмідт дав признання Провінційній Екзекутиві і Філії Музею, що стараються затримувати наше мистецтво і щоб ми на далі продовжували ту цінну працю.

Пані О. Мельничук подякувала міністрові за його участь у виставі і подарувала йому писанку на пам'ятку. З нагоди вистави дост. міністер купив картину роботи пані А. Підручної для Департаменту Державних послуг і культури.

Соціяльний комітет, якого очолювала пані А. Фаринаі приготовив і подав чай на цей день. Пані О. Ганночко очолювала комітет, який приготовив Великодне печиво, а пані Л. Ґреґорі і Е. Прокіпчук комітетові продавали печиво.

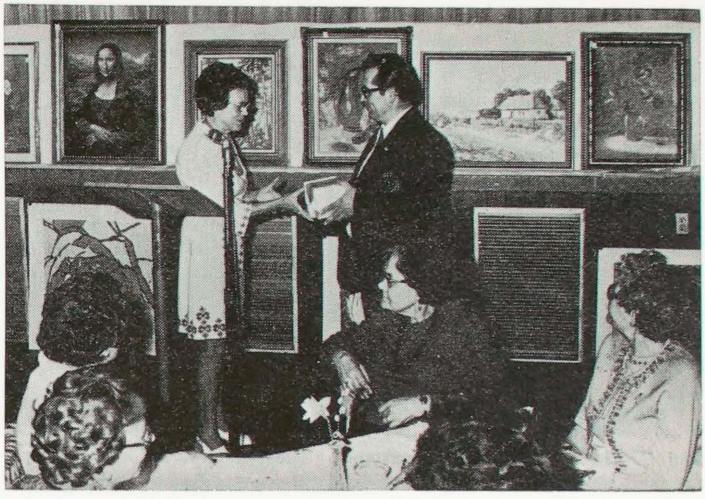

Пані О. Мельничук вручує дарунок дост. міністрові Горст Шмідтові

Пан Н. Боднар один із мистців вручує свою картину пані С. Пауш, голові С.У.К., як його дар до колекції картин Союзу.

Другого дня виставки заля знову була заповнена новими гостями. Чаєм займалися відділи С.У.К. при громадах Св. Ілії, Св. Андрея і Св. Михаїла. Гостей вітали пані О. Мельничук, Е. Верхомин, Н. Гаманник з відділу Св. Ілії, В. Жуковська з відділу Св. Андрея і А. Звоздецька з відділу Св. Михаїла.

Чай наливали пані С. Пауш голова С.У.К., Н. Боднар, Т. Ткачик, А. Данилович, панна Р. Фарина і окружні референтки.

Пані Стельмащук з Лойдмінстер приготовила цікаву виставку керамічних писанок і показ виробу їх.

Понад 600 гостей відвідало виставу картин. Щиру подяку висловлюємо всім артистам малярам, котрі виставляли свої картини і тим звеличали і допомогли Провінційній Екзекутиві С.У.К. відбути дуже успішну виставку.

Н. Мельничук, секретарка

Пані О. Мельничук голова Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Альберту, дост. міністер Горст Шмідт і пані Е. Верхомин голова Філії Музею і Мистецтва.

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВИНДЗОРІ, ОНТ.

Вівторок 4 березня 1975 року, був призначений на академію вшанування патронки нашого відділу, Лесі Українки.

Культурно-освітній комітет, в складі: пані Іванна Римар — голова, пані Стефанія Заборонюк і Євгенія Щепанська, заздалегідь приготовили програму та належно вдекорували одну з шкільних заль, при Соборі Св. Володимира.

На головній стіні, на чудовому українському килимі красувався портрет Лесі Українки, обвитий прекрасної вишивки українським рушником. Перед портретом стояв стіл застелений вишитим обрусом, на якому було розміщено твори поетеси, та маки з пшеницею в керамічних українських вазах, які століття тому, так любила Леся. По залі, накриті вишиваними обрусами, столики для чотирьох осіб.

Академію попередили ділові збори товариства, під керівництвом голови, пані Галі Панчишак. На цих зборах було вшановано уступившу голову, пані Вероніку Костинюк, за її 5-річну віддану працю в проводі товариства. Голова, пані Г. Панчишак, вручила від відділу пані В. Костинюк, срібний, іменований „браслет" під оплески членкинь. Пані В. Костинюк, з зворушенням подякувала управі і всім членкиням за честь, і пообіцяла й дальше віддано співпрацювати з управою на добро товариства.

Відтак приступлено до програми й академії. Голова культурно-освітнього комітету, пані Іванна Римар, відкрила академію вступним словом, в якому привітавши присутніх членкинь і гостей, окреслила значення свята в нашому українському житті в Канаді, а потім покликала до прочитання реферату-доповіді, пані Стефанію Заборонюк.

Пані С. Заборонюк приготовила свій реферат на високому мистецькому рівні, а прочитала його з таким щирим почуттям і любов'ю, що зробило на присутніх велике враження, завертаючи їх думки в столітне минуле. Присутні нагородили її гучними оплесками, а пані Марія Старух — заступниця голови, винесла їй подяку в імени управи відділу.

Потім пані М. Старух подякувала культурно-освітньому комітетові за гарно приготовлену академію, та прекрасну декорацію залі.

Як це в нас завжди буває, соціяльний комітет приготовив чайне прийняття, й запросив членкинь і гостей до чаю й солодкого. Членкині ще довго, з задоволенням, гомоніли поділяючи свої враження. Чайні вечірки є частим явищем в нашому відділі. Вони зближують нас, дають нам можливість обмінятися думками, а тим самим єднають нас навколо нашої Церкви, та зміцнюють нас в нашому відділі.

Управа відділу ім. Лесі Українки, в свою чергу, дякує всім за успішне перепровадження академії, та гарно влаштоване „чайне прийняття".

Щасти нам Боже в дальшій нашій праці.

Н. Метулинська — кор. секр.

ОДЕРЖАВ НАЙВИЩУ НАГОРОДУ В ЛІТЕРАТУРІ

Відділ Слов'янських мов Альбертського університету в Едмонтоні вручив цього року найвищу нагороду Комітету Українців Канади — Відділ в Едмонтоні, — за найкращі успіхи в студіях українсько-канадської літератури, Впреп. о. прот. Іванові Стусеві.

Отець прот. Іван Стус є в цей час парохом Церкви Св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні, головою Місійної Округи м. Едмонтону та околиць і членом Епархіяльної Ради Західньої Епархії УГПЦК.

Він також є бувшим заступником голови Президії Консисторії УГПЦК, бувшим лектором-викладачем Богословського факультету Колегії Св. Андрея у Вінніпезі та бувшим секретарем Професорської Ради того ж Факультету.

Під сучасну пору, о. прот. Іван Стус продовжує свої студії в Альбертському університеті на "Faculty of Graduate Studies" і рівночасно пише аж дві праці: одну магістерську, на тему: „Релігійні мотиви в творчості Тараса Шевченка", а другу, запляновано докторську тезу, на тему: „Православна Церква на Буковині".

Як студент, Впреп. о. прот. Стус, заради його набутого досвіду у галузі старо-церковної, а то й української літератури взагалі, і його ясного, обміркованого ставлення до дискусій, вніс значну контрибуцію до кожної кляси, якої він був учасником.

Бажаємо Впреп. о. прот. прот. І. Стусеві і надалі ще більш блискучих успіхів у його студійній праці!

Марія Сулима

ВІДЗНАЧЕННЯ ГОЛІВ ВІДДІЛУ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

В неділю 20 квітня 1975 р. відділ ім. Доньки України у Тандер Бей, Онт. відсвяткував ювілей 30-ліття свого існування і рівночасно відзначив голову і бувших голів відділу.

Свято яке відбулося в готелі Роял Едвард розпочалося бенкетом. Молитву перевела О. Яремчук. Після вечері голова О. Михайлишин привітала бувших голів і склала їм щиру подяку за їхню старанну працю, яка до значної міри зберегла українську культуру і поширила національну свідомість не тільки у відділі, але також між усіма українцями в Тандер Бей. Слідувала хвилева мовчанка в пам'ять тих голів, що відійшли у вічність.

Голова відтак попросила М. Гарасимчук до перепровадження програми. Перший обов'язок М. Гарасимчук був попросити М. Пресуньку прочитати звіт діяльности з перших п'ять років існування відділу. Тоді М. Сторожук перечитала короткі звіти праці кожної бувшої голови. Перша голова Н. Вацик керувала відділом від його заснування в 1944-ім році до 1949 р. і теж від 1952 до 1953 року. Інші голови були: І. Шиповик, від 1950 до 1951 р.; покійна М. Пачовська, 1954 р.,; покійна О. Венгер-Чепесюк, 1955 до половини 1956 р.; А. Дутчак, 1956 (пів року); Е. Шелепюк, 1957—1958 р.; покійна добр. К. Пахолків, 1959—1965 р.; О. Ковальчук, 1966—1967 р.; М. Пресунька, 1968—1972 р. і О. Михайлишин, яка перебрала головство в 1973 році.

Кожна присутня голова була нагороджена вишитою брошкою, як ознака подяки відділу за її щиру і корисну працю. М. Гарасимчук вручила брошку О. Яремчук в пам'ять її матері бл. п. добр. К. Пахолків, яка так вміло очолювала відділ. Слідувало вшанування довголітних членок М. Пресуньки і М. Дудки. Р. Андрус відзначено за те, що за 20 літ вона не оминула ані одних зборів.

Свято закінчилося забавною програмою, яку перевели А. Пуляк і М. Сторожук.

З нагоди цього свята голова О. Михайлишин засилає $10.00, а відділ $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

О. Ковальчук і С. Клименко

Відділ Доньки України у Тандер Бей — перший ряд зліва направо: О. Ковальчук, О. Михайлишин, Н. Вацик, М. Пресунька; другий ряд: Б. Карпюк, Т. Патранюк, А. Тацюн, М. Дудка, Р. Андрус, О. Яремчук, С. Мендик, С. Клименко.; третій ряд: М. Гарасимчук, М. Олійник, Т. Кулій, Й. Сурмай, О. Голт, А. Пуляк, М. Сторожук.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА ПРИ КАТЕДРІ В САСКАТУНІ

В неділю 23 лютого 1975 р. відділ ім. Ольги Кобилянської, при Катедрі Пресвятої Трійці в Саскатуні, улаштував свято членства. Це свято вже через декілька років увійшло в традицію нашого відділу.

Пані Марія Воронюк — референтка культурно-освітня, привітала учасників. Молитву провів Всеч. о. прот. Гр. Удод. Голова жіночого т-ва, пані Андрущак привітала присутніх. Слідувала програма: концертові точки, попис дітей конкурсу українського мистецтва. Грищ Удод, Богдан Гарбус, Тарас Удод, Катруся Грабова, Леся Бальон, Даруся Михайлюк, Мирон Воронюк і Бренда Бальон виконали всі точки дуже похвально.

Доповідь виголосила пані С. Стечишин, перша голова.

Потім відбулось представлення нових членок відділу — провела референтка членства пані Марія Човганюк.

Відзначення за 25 літ членства при Союзі Українок Канади провела пані О. Андрущак — голова, вітала й представила слідуючих 25 літніх членок — пань: Р. Борсу, Е. Рудевську, В. Вахняк, А. Ахтимійчук, К. Івасюк, К. Троян, П. Дутку і А. Бальон.

При катедрі існувала Українська школа від садочка до 12-ої кляси. Жін. Т-во взяло на себе обов'язок давати кожного року стипендії студентам, які надзвичайно попису ються у своїх студіях.

Богдан Гарбус, Катруся Грабова й Мирось Воронюк отримали стипендії. Всі присутні щирими оплесками їх привітали. На цьому місці Чайний Комітет, якого очолювала пані Н. Кіндрачук подав гостям чай й смачну перекуску. Чай наливали й подавали перекуску членки молодого кружка „Чорчил".

Наталка Кіндрачук

Доповідь пані С. Стечишин

Захоплюючою точкою цієї імпрези була доповідь Савелі Стечишин про Міжнародній Рік Жінки і становище української жінки в Україні. Вона сказала, що Міжнародній Рік Жінки повинен скерувати нашу увагу про невільничу працю та важкі умови життя українки в Советському Союзі. Закріпочене становище жінки найбільше відчуває Україна, бо з рабством жінки сполучене ще й національне і релігійне переслідування, розлука з родиною, арешти, заслання до невільничих таборів праці. Кожного року в дні 8-го березня СССР святкує „День Жінки". Напевно цього року там будуть лунати з голосників фальшиві слова про освобождення советської жінки та зрів-

няння в правах з чоловіком. Це тільки глум, бо таке освобождення забрало її з дому на примусову працю, позбавило радости материнства, зробило її чорноробом, рабинею і звело її до найнижчої касти суспільства, нижчої від погорджуваної касти в Індії. Це називається освобождення і рівноправність. Нам треба повести широку інформативну акцію в цьому році, треба дати світові знати про поневолення, репресії, арешти українських жінок в Україні. І за що? Тільки за те, що вони стають в обороні своєї рідної мови, культури, рідної церкви та домагаються людських прав.

Далі в своїй доповіді Савеля Стечишин говорила про те, що українська жінка ніколи в минулому не була поневолена і користувалася великою свободою. Ще в далекій давнині, коли в житті наших предків існував матріярхальний суспільний устрій, в якому мати була головою родини і керівником суспільного життя, закорінилося шанобливе відношення до жінки, залишивши свій вплив на нашому житті. За княжої доби записано в збірнику прав „Руська Правда", якими широкими правами користувалася українка. Такої свободи не мали жінки в ніяких інших країнах. Принижене становище української жінки прийшло в новіших часах під впливом сусідних народів, в яких жінка була поневолена.

Свою доповідь Савеля Стечишин закінчила зверненням до слухачів, що в цьому Році Української Жінки треба мати на увазі величезне значення українського жіноцтва для збереження нашої національної субстанції, нашого українського життя.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ

Відділ ім. Лесі Українки у Ватсоні, Саск. святкував свій 25 тий ювілей в неділю 27 квітня 1975 р.

Зранку того дня відбулося в місцевій церкві Богослужження і панахида за померших членкинь. Відправляв о. О. Гупка, дякував п. Полович з Канори. Місцеві співаки і вірні взяли участь у співі під час Богослужения.

По відправі в церкві всі члени і гості перейшли до залі під церквою, де столи були гарно прибрані. На головнім столі були калачі і ювілейний торт, свічки і вази з маленькими рожами. На передній стіні були приготовлені два смолоскипи і напис срібними буквами „25-літний ювілей".

Сидять зліва направо — Д. Франко, заст. голови — М. Франко, секретарка — Анна Сакундяк, голова — Марія Кінащук, касирка — Оля Бокшован. Стоять — Катерина Каміновська, Гафія Романюк, Анна Манчур, Розалія Маґас, Анна Дутчак, Катерина Сліпець. Бракує на знимі — Марії Зук.

Парох о. О. Гупка перевів молитву і всі засіли до смачного обіду, що його членкині приготовили, а видали їхні дочки, які приїхали здалека, а також чоловіки членок з поміччю громадян інших місцевостей.

По обіді почалась програма свята, якою провадила пані Марія Кінащук голова товариства.

У своєму слові вона привітала гостей, учасників свята та сказала, що думка про ювілейне святкування вже давно зродилася і плян був на осінь, однак обставини так склалися, що вона виїжджає з Ватсону, то ж рішили ювілей відбути тепер. Пані Кінащук підкреслила заслуги перших членкинь, які у великій мірі причинились до збудування своєї церкви, також попросила пані Олю Бокшован представити членкинь і гостей за головним столом.

В той час членки пришпилювали корсажі пані Циліні Качковській з Саскатуну, пані Кіщук з Саскатуну, пані А. Полович з Канори і пані Марії Кінащук.

По цім п. В. Романюк, голова громади, привітав гостей і подякував членкам за виконання господарської і культурно-освітньої праці в громаді та побажав гарних успіхів на будуче. Пан. П. Сліпець, дяк місцевої церкви, прочитав поему „Українській жінці".

Історію 25-ліття відділу прочитала секретарка відділу Анна Сакундяк. Слідувала церемонія відзначення грамотами членкинь. Грамоти одержали: Анна Дутчак, Анна Сакундяк, Катерина Каміновська, Марія Кінащук, Домка Франко, Гафія Романюк, Катерина Сліпець і Анна Манчур.

Грамоти вручувала пані Циліна Качковська, яка репрезентувала саскачеванську Провінційну екзекутиву С.У.К.

Пані Полович з Канори перша голова цього відділу причіпляла корсажі всім членкам відділу.

Після церемонії вручення грамот, пані Єлена Чиж відспівала молитву.

Головною доповідачкою була пані Качковська. Тема доповіді була дуже цікава і повчаюча і всі з захопленням слухали її.

Пані Полович передала привіт від відділу з Канори. Між іншим вона говорила про організовання товариства 25 років тому і про тяжкі початки, але раділа, що її праця не пішла на марно, бо праця на далі продовжується.

Пані Кіщук з Саскатуну перечитала привіт від Централі С.У.К. з Ед-

Марія Кінащук, справа, пришпилює корсаж Циліні Качковській в день 25-ліття відділу ім. Л. Українки у Ватсоні.

монтону. Привіт від Вадінського відділу склала пані В. Кавецька.

По закінченню привітів пані Розалія Магас прочитала „Гимн Союзу Українок".

Парох о. О. Гупка виголосив кінцеве слово. Подав свої зауваги усім членкиням. Згадав, що буде втрата по виїзді пані Кінащук з відділу, однак розуміється, що наколи всі членки працють щиро в згоді і кооперації то і праця ведеться успішно. Побажав членкам всього доброго надалі.

Пані Кінащук висловила свою радість з присутности поважної скількости гостей, які прибули, щоб збагатити це свято. Гості прибули з Саскатуну, Давфину, Ман., Канори, Келвінґтону, Фостону і Вадіни. Вона подякувала всім сердечно і запросила затриматися на торт і каву.

На закінчення всі присутні відспівали „Ще не вмерла Україна".

Присутня

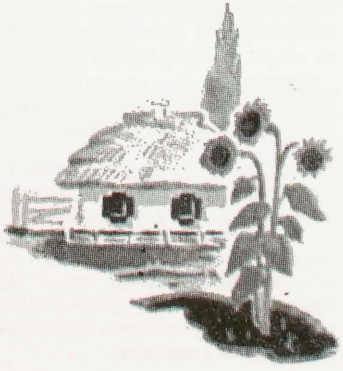

Відділ ім. Св. Анни у Форт Френсес, Онт.

РОКОВИНИ ВІДДІЛУ У ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.

Жіноче товариство ім. Святої Анни, відділ Союзу Українок Канади Форт Френсис, Онт. улаштував свято 31-ших роковин свого заснування.

В неділю 6 квітня 1975, всі членки прибули до церкви Св. Юрія. На закінчення літургії відбувся молебень і панахида за спочилих членкинь товариства, яку відслужив всеч. о. Ф. Осиченко. Пізніше членки і гості у великому числі прибули до Народнього Дому. Вся заля була по святочному удекорована. Столи застелені вишиваними обрусами і квітами. Головний стіл прибраний калачами, що їх спекла п. Марія Кіцул і свічками.

Офіційну програму відкрила предсідниця п. Елма Випрук і покликала до переведення молитви о. Ф. Осиченка.

Напочатку пояснила присутнім про значення Ювілейного свята і зложила щирий привіт членкам, гостям та привітала п. Марію Мандзюк, голову Провінційної екзекутиви на Манітобу, що була почесним гостем на цім святі.

Тоді предсідниця покликала п'ять перших членок, які були вшановані корсажами з живих квітів, а це п. Домка Долиний, Гилина Кінг, Марія В. Андрушко, Гилена Наринська і Оксана Ковальчук. Вшановано корсажами пані М. Мандзюк і п. Вероню Кравчук, організаторку нашого відділу.

Промовляв парох о. Ф. Осиченко, який говорив про ролю української жінки в суспільному житті українського народу. Побажав дальшого успішу жіночому товариству і Божого благословення на їх трудолюбиву працю для добра св. Церкви.

Потім покликано найпершу голову товариства пані Д. Долиний, яка переповіла у своїм досить обширнім звіті про діяльність 31-літньої праці жіночого товариства від початку до теперішнього часу. Нас заохотили наші матері зоорганізувати молодий відділ. Спершу вписалося 12 членкинь. Головна ціль т-ва була праця для церкви. Товариство придбало багато цінних і гарних речей до церкви і для прибрання парафіяльного дому. Вона подала у змістовному звіті, у якому виявилося, що жіноче товариство було сильно активне і діяльне. Відбуто було багато імпрез, базарів, випродажів українського печива, вишивок і писанок. Також було багато інших святкувань, що улаштовувалися заходами товариства, спеціяльно культурно-освітні сходини, в яких брали активну участь членки.

Пані Долиний по звіті попросила встати і вшанувати хвилиною мовчанки померлих членок відділів Св. Анни і Лесі Українки.

Тоді покликано пані Вероню Кравчук, яка була великою прихильницею нашого відділу. Вона виявила пошану та разом раділа з святочної великої події святкування 31-ліття.

Привіт від сестринної організації Лесі Українки виголосила п. Марія Ґушуляк і згадала однакову працю двох відділів в місті.

Заключне слово виголосив п. Митро Бадюк, голова церковної громади, який підкреслив величні заслуги і осяги та здобутки церковної громади з корисною поміччю жіночого товариства.

Потім слідувала концертова частина програми. П. Володимир Андрушко, як учитель української школи, керував молодших дітей у співі. Солісти на піяно були Джовн Бадюк, Джой Данильчук і Донна Випрук.

Під управою пана Андрушка членки відспівали „Ой на горі пшеничєнька", „Журавлі", „Дівчиноньку", „Ясени" і „Ой ти знав".

Головну промову виголосила пані Марія Мандзюк, яка порушила кілька важливих справ, а одною з них — це наша молодь, щоб дати своїм дітям якнайкраще виховання, щоб передати багатство нашої культури. Поза тим підкреслила важливість праці організації для кожної людини.

Голова товариства Св. Анни п. Ґеня Олійник на закінчення програми подякувала всім, що взяли участь у святі та чимбудь причинились до його успіху, а головно шановній бесідниці пані М. Мандзюк.

З нагоди ювілею жертвували до церкви Св. Юрія $200.00. Також призначили $25.00 на „Промінь". Свято скінчилось чайним прийняттям.

З ВІДЗНАЧЕННЯ УРОДИН НА „ПРОМІНЬ"
КАНОРА, САСК.

День 22 травня 1975 року був для жителів Дому для Старших милою несподіванкою. Спільна простора вітальня того дому була в тому дні прибрана й освічена та чекала своїх мешканців і гостей, щоб у ній відбути спільне наче родинне свято.

Так і сталося. Заходами приятелів улаштовано спільний день уродин для жителів Дому для Старших, що їх обходили в місяці травні. Точно о год. 2 по обіді зійшлися всі до зга-

Гурток жителів Пансіону старшин громадян у Канорі, Саск.

даної вітальні. Господиня цього свята пані Анна Полович поздоровивши всіх присутніх, попросила Всеч. о. В. Бойчука до слова. Відспіванням „Христос Воскрес" почато програму святкувань уродин. У своїм слові о. парох пояснив усім присутнім, з якої нагоди всі зібралися. Він сказав, що цього місяця — 13 відзначувала свої уродини пані Анна Тимрик, 14 був день уродин п. Миколи Малінського, а 16 пані Клявдії Малінської, знову 30 травня святкуватиме свої уродини пані Олена Ягольницька. Попри цих вшановано найстаршу жительку цього дому пані Олександру Склярчук, якій на 5 квітня сповнилося 92 роки життя, а також вшановано 84-річну пані Софію Данильчук, матір д-ра Олександра Данильчука. Дальше о. В. Бойчук щиро поздоровив всіх ушанованих, побажав кріпкого здоров'я й Божого благословення. Після цього добр. Ольга Бойчук увітчала їх корсажами з живих квітів, а всі присутні при запалених свічках на торті заспівали могутне „Многая літа". Слідувала смачна перекуска, при якій всі радісно гуторили.

Святкуючи це свято, присутні не забули за наш журнал „Промінь" і слідуючі зложили на нього свої пожертви: по $5.00 — Микола й Клявдія Малінські, Павло й Олена Ягольницькі, Олекса й Домка Леньки; по $2.00 — Лука й Анна Половичі, Степан і Анна Тимрики, Софія Данильчук, Степан і Софія Писемні, о. В. і добр. О. Бойчук; по $1.00 — Олександра Склярук, Василина Шевчук, Анна Данилюк, Єлисавета Лабюк, Оксана Гладун, Анна Охітва й Еміліян Охітва з Торонта, який також був присутній на цім святкуванні. Всіх зібрано $32.00. Відспіванням „Христос Воскрес" закінчено цю радісну й милу несподіванку вшанування вищезгаданих осіб.

Приготуванням цієї несподіванки з нагоди дня уродин зайнялися пані: Анна Полович, Василина Шевчук і добр. Ольга Бойчук.

Ольга Бойчук

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ДАВФИН, МАН.

Місяць лютий є місяцем Лесі Українки і кожного року наш відділ старається дотримуватись, щоб це свято відбулось в його святочній атфосфері. І так в неділю 23 лютого 1975 р. о годині 2:00 по обіді в Українській Православній Авдиторії, був прибраний вишиваним рушником портрет нашої великої поетеси, коло нього були розложені її твори.

Програмою дня керувала голова відділу, пані Марія Білоус. Програма складалася зі слідуючих точок.

Вступне слово — пані Юстина Гусак, „Нічка тиха", слова Л. Українки — музика Д. Мога — сольо виконала панна Тереса Ковальчук. „Біда навчить" виконали діти — члени Молодшого відділу СУМК. Пісня „Колискова" слова Л. Українки, відспівали жінки під проводом диригентки пані Галини Гендерсон.

Реферат — пані Марія Слижук.

Пісні „Чи ти спиш?" і „А вже зима" відспівали діти садочка.

„Сім струн" — збірка поем Лесі Українки, які вона присвятила Михайлові Драгоманову 1890 року виконали членкині відділу Союзу Українок, слідуючі пані брали участь: Анна Клапоущак, Анна Мазур, Катерина Самець, Юстина Симчич, Єлисавета Підлипна, Марія Ґорчинська, Анна Чайковська.

Кінцеве слово виголосив всеч. о. Є. Стефанюк.

Гімн Союзу Українок.

По закінченню програми відбулася смачна перекуска і чай для всіх присутніх. Всі розійшлися в святочнім настрою.

Василина Михайлюк, кор. секр.

ЧАЙ І ВИПРОДАЖ ПЕЧИВА
ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Заходом відділу ім. Лесі Українки в Ту Гилс, дня 12 червня 1975 року відбувся річний весняний чай і випродаж домашнього печива. Чайне прийняття відбулося в церковній залі. Членкині принесли всякого печива, що ми його швидко розпродали, а дохід передано до каси відділу. Крім чаю мали також дуже гарну виставу, яка складалася з ручних робіт, як вишивки, писанки і малюнки. Пані Ілюк та пані Форус подарували ляльку в українськім строю. Ми мали ту ляльку на розігравку.

Голова відділу пані Галя Маріянич відкрила цю імпрезу і подякувала гостям за їх присутність.

На наш чай прибуло гарне число гостей як також прибули членкині з інших відділів, як з Едмонтону, Вегревил, Ендру і з Мирнам.

Такі зустрічі з членкинями з інших відділів є дуже корисні у нав'язуванні контактів та дружніх взаємин.

Наш відділ складає сердечну подяку цим членкиням, котрі прибули до нашого відділу звеличати наш чай.

Наш чай відбувся дуже успішно завдяки добрій кооперації і співпраці членкинь і проводу.

М. С.

ВШАНОВАНО ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНКИНЬ
ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Відзначені членкині — зліва Марія Бук а поруч неї Марія Фуярчук.

У понеділок 26 травня ц. р. наш відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки гідно вшанував своїх двох заслужених членкинь за їхню довголітню працю, в якій вони є активні 25 років часу.

Вшанування членкинь відбулося в церковній залі. Головний стіл був удекорований короваєм, квітами і свічками. Сцена була прикрашена відзнакою Союзу — смолоскипом.

Програмою свята керувала голова відділу пані Галя Маріянич. Програма почалася спільною членською вечерою. Молитву перед вечерою провів парох о. П. Зубрицький. По вечері промовляла голова відділу пані Маріянич про значення організації і про працю нашого жіночого т-ва, як відділу Союзу Українок Канади. Вона також сказала, що інші відділи відзначають своїх членкинь за довголітню працю в організації і що наш відділ сьогодні відзначує своїх двох членкинь — ними є — пані Марія Бук та пані Марія Фуярчук.

Пані М. Бук є тепер рекордовою секретаркою і була раніше нею через кілька років. Вона совісно сповняє свої обов'язки.

Друга — пані Фуярчук, вона також займала позиції в різних комітетах, а тепер є у комітеті мистецтва.

Ювілятки були вшановані корсажами. Пані М. Андреящук причепила корсаж пані М. Бук, а пані Рибак пані Фуярчук. Голова відділу пані Маріянич вручувала їм грамоти і складала гратуляції кожній та закликала до дальшої народньої праці. Відтак голова закінчуючи цю церемонію закликала всіх членкинь до дальшої активної праці у відділі, в організації Союзу Українок Канади і при нашій Українській Православній Церкві.

По скінченні святочної програми було улаштовано „бінго", якого гра викликала багато веселих моментів. Вечір був дуже дружній і приємний, як для відзначених членкинь, так і для гостей.

М. С.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
У ВАНКУВЕРІ

Кожної весни членкині нашого відділу влаштовують чайне прийняття, щоб мати нагоду в приємній атмосфері провести час, послухати цікавої доповіді, показати деяку ділянку з нашого народнього мистецтва, а головне, щоб в цей спосіб зблизитися до себе.

В цьому році ця імпреза відбулася дня 20 квітня о 2 год. по обіді в парафіяльній авдиторії.

Надзвичайно приємне враження на присутніх зробила виставка писанок і вишивок та різьби, яку улаштували членкині з комітету мистецтва пані Н. Воробець, пані А. Мануша і пані О. Мамчур. Виставка заслуговувала на тимбільшу увагу, що це були експонати наших членок — десятки прекрасних писанок гарно уложених в скляних посудинах або оправлених в рамки, а таксамо вишивка з різними взорами з різних околиць України.

Імпрезу відкрила голова відділу пані Лілія Митрук, привітавши присутніх попросила пані Г. Загоруйко представити головну бесідницю пані Галю Токарик.

Пані Г. Токарик нам відома не тільки серед української спільноти, вона як учителька середньої школи репрезентує українців серед англомовних співгромадян, а також бере

активну участь в канадських організаціях. За часів її головства засновано Провінційну екзекутиву С.У.К. на Британську Колюмбію. Доповідь яку виголосила пані Г. Токарик була цікава, добре опрацьована і актуальна а саме „Міжнародній рік жінки".

Пані Г. Токарик підкреслила, що багато зайняло часу відколи жінка в нашому суспільстві досягла тих прав, якими вона сьогодні користується а також навела багато даних, які доказують, що хоч жінка рахується на рівні з чоловіком то є ще багато ділянок життя, де вона дискримінується.

Голова пані Л. Митрук подякувала пані Токарик за добре опрацьовану доповідь і попросила о. прот. П. Бублика до короткого слова.

Після офіційної частини був поданий чай приготований панями з соціяльного комітету.

В цьому році заряд відділу постановив вшанувати всіх бувших і теперішню голову Провінційної Екзекутиви на Британську Колюмбію і запросив їх на почесне місце наливати чай. З запрошених були присутні перша голова Провінційної Екзекутиви пані Г. Токарик, бувша голова пані П. Клюкевич і уступивша голова пані М. Вакалюк.

Після чайного прийняття присутні ще довго не розходилися і оглядали гарно впорядковану виставку.

Олена Дзюбенко

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК ЖІНКИ

Лондонський відділ Союзу Українок Канади, ім. Кн. Ольги, з приводу 1975 р. — Року ЖІНКИ — заплянував і виконав 20 квітня ц. р. в кружку свого громадянства — імпрезу „СВЯТО ЖІНКИ".

Писемно запрошеному на це свято жіноцтву — представлено скромну, але добре виведену програму, із вступним словом пані Г. Володченко, голови відділу, та святочною доповіддю пані В. Яремченко, для вшанування жінки в загальному, а зокрема жінки українки, за їхню жертвенну працю — матерів, дружин і громадянок — для добра нашої Прабатьківської Церкви, української родини й всього суспільства.

Трагічна історія українського народу — це безконечний змаг за право володіти своєю рідною землею. У цій боротьбі за волю жінка українка завжди, жертвенно і героїчно стояла на висоті свого завдання, для духового визволення свого народу, почавши від самого світанку його національного життя — до наших часів. Цей змаг жінки українки, передусім як жертвенної жінки-матері й героїні-борця, та взагалі всі великі вчинки визначних наших попередниць на славу свого українського народу були представлені учасниками свята пані В. Яремченко.

Програму свята закінчено закликом пані Новицької й пані Кошарної виконувати наші завдання для дальшого нашого існування в розсіянні по світі.

Свято зробило позитивне враження на приявних, бо 10 нових членок вписалося до відділу ім. Кн. Ольги. Імпрезу закінчено „чаєм" і збіркою на прес. фонд журнала „Промінь" в сумі $17.00.

Референтка „Променя"

ВЕСІЛЛЯ В ГЕМИЛТОНІ

Весела й радісна подія підбулася 17 травня 1975 року в родині Іллі та Ольги Мойсюк, в Гамільтоні, Онт. Того дня в українському православному Соборі Св. Володимира відбулося вінчання їхньої наймолодшої доні Надії з паном Мирославом Опир.

Надя народилася й виростала в Гамільтоні, Онт. Тут вона закінчила початкову й середню державну школу, а також школу медсестер та відбула практику при Гамільтонському Головному Міському Госпиталі. Та найцікавіше те, що Надя виросла й виховалася при українській православній громаді Собору Св. Володимира, від наймолодших років. Тут училася вона в Недільній і Рідній школі, а також закінчила курси Українознавства. Належала до молодшого й старшого відділів СУМК. Належала Надя й до церковного хору Собору Св. Володимира та молодечого хору СУМК східньої Канади ім. Іларіона, з яким їздила до Вінніпегу на святкування 50-ліття Заснування УГПЦ в Канаді.

Хто пригадує чудовий спів молодечого хору ім. Іларіона, той не може не пригадувати чарівного заспіву „Славня Богородиці", музика Архиєпископа Михаїла. А якраз однією з тих соловейків-заспівувачів і була Надя Мойсюк. Поїхавши до Вінніпегу для продовження студій, Надя там познайомилася з паном Мирославом Опир, який є сином Миколи й Марії Опир з Летбридж, Альберта. Пан Мирослав Опир закінчив Інженерно-архітектурний курс університету в Британській Колюмбії і тепер працює в Вінніпезі, де молодята й будуть замешкувати після одруження.

Після вінчання молодят, яке довершив настоятель Собору Св. Володимира, митр. протоєрей Василь Федак, увечорі в залі Собору відбулася весільна забава. Залю Собору, прикрашену живими квітами та заставлену гарно удекорованими столами, повністю заповнили весільні гості. Після смачної вечері, гості обдарували молодят та побажавши їм родинного щастя в майбутньому, до пізньої ночі весело забавлялися під добірну українську оркестру. Господарем весільної забави був голова управи соборної громади пан Мирослав Клим.

У неділю 18 травня, після Служби Божої відбувся обід-поправини, на який зійшлися ближча родина та приятелі панства Мойсюків. На обіді у своєму слові настоятель Собору митрофорний протоєрей Василь Федак пригадав та підкреслив добре виховання Наді в українському православному, національному дусі та уділив благословення церкви для спільного родинного життя Наді й Мирослава.

На закінчення цього чудового весілля, гості склали $62.50 до чого пан Ілля Мойсюк добавив своїх $130.00. На бажання родини й гостей гроші призначено: $50 на Собор Св. Володимира в Гамільтоні; $42.50 на „Вісник"; $32.50 на „Український Голос"; по $22.50 на Колегію Св. Андрея і журнал „Промінь" і $20 на „Гомін України".

А прощаючись і розходячись по домах, усі гості молодятам бажали не лише всього найкращого у їхньому майбутньому, але також, щоб наш любий соловейко якнайчастіше прилітав до Гамільтону щебетати нам про молодість, про радість, про своє родинне щастя, якого ми всі так їм щиро бажаємо.

Приятель

НАД МОГИЛОЮ ВІРИ РАДЧУК

По короткій важкій недузі, в лікарні Мізерікордія у Вінніпезі 25 січня 1975 року спочила у Бозі бл. п. Віра Радчук з дому Новосад.

Віра Радчук побачила світ 31 грудня 1901 року на Волині, де й провела молодечі літа, та вийшла заміж за старшину Армії УНР Харитона Радчука. Як хороша співуча і квітуча Волинь, так і серце Віри було добре і щире. Була вона наскрізь чесною, простолінійною і глибоко віддана своєму народові. Важка доля матері-українки не оминула і Віру, прийшлось їй пережити враз з чоловіком і сином всі страхіття останньої війни і партизанки, яка на Волині була в той час, чи не найбільшою. З уваги на те, що чоловік Віри був старшиною та після визвольних змагань займав високі відповідальні становища в цивільній адміністрації і був постійно в роз'їздах, тому Вірі довелось нести увесь тягар родинного і господарчого життя та в багатьох справах допомагати чоловікові. Двері їхнього дому були завжди відкриті для тих, що потребували порад чи допомоги, а тому їх усі любили і шанували, бо ніхто не відходив від них, не відчувши їх дружньої руки та щедрот їх серця і щирої української гостинности.

Воєнні події змусили Віру Харитонівну з усією родиною мандрувати у світ за очі і після довшого скитання вона з сім'єю затрималась у таборах у Німеччині, де переживала всі трудності еміграції. Завдяки рідним у Канаді п-ву Іващенкам, синові Сергієві удається дістати дозвіл на виїзд до Канади, куди по двох роках при помочі родини Іващенків він забирає і батьків.

Не легкі були перші роки в Канаді. Чоловікові важко було улаштуватись на будьяку працю і Віра Харитонівна скоро знайшла працю та утримувала всю родину, головно допомагала синові продовжувати студії в університеті. Страхіття війни, передвчасна смерть чоловіка, важка праця сильно надірвали її здоров'я. Втомлене серце журбою перестало битись. Найбільшим бажанням покійної Віри було, щоб син Сергій здо-

був високу освіту, вона знала, що Україна потребує освічених людей, а тому заохочувала і всім допомагала синові у студіях.

Бл. п. Віра Харитонівна була людиною доброго серця, небуденних чеснот, стійкого характеру і для добра української справи завжди готова до праці. Вона може бути зразком для багатьох матерів, як бути доброю виховницею - українкою. Жаль, що відійшла в той час, коли треба було б жити і радіти успіхами сина Сергія, що є президентом Комітету Українців Канади, головою Взаїмної Помочі, „Карпатії", Інституту Дослідів Волині, членом Президії Консисторії Української Православної Церкви та членом багатьох інших організацій. Радіти успіхами невісти Леонтини та успіхами внучок Юлії і Наталки. В Україні залишила брата Івана та дві сестрі Євдокію і Олександру.

Похоронні відправи відбулися 1 лютого 1975 року і відслужили їх Владика Борис, прот. Ф. Керніцький і прот. С. Кіцюк. Прот. Ф. Керніцький насвітлив у нагробному слові бл. п. Віру, як матір-українку, що все життя посвятила сім'ї, церкві і народові. Поховано її на цвинтарі Ґлен Іден, біля її покійного мужа.

По похороні в залі Катедри Пресв. Тройці відбулася тризна, в час якої о. прот. Ф. Керніцький згадав про чеснотне життя Покійної і о. прот. С. Кіцюк розповів про життя Покійної на Волині. Від Товариства „Волинь" прощав Покійну І. Онуфрійчук, також зі згадкою про Неї виступали односельчанин Д. Бартошук, А. Павлик і П. Місяк.

Вкінці син Покійної адв. С. Радчук подякував усім всеч. отцям, промовцям та паням за улаштування тризни і всім учасникам похорону.

Не судилося нашій незабутній Вірі заснути на дорогій Її серцю Волині. Нехай канадська земля буде їй за рідну, хай буде її легкою, як квіти її духа і серця.

І. Онуфрійчук

Бл. п. ДМИТРО МАСЛЮК

Ділимось з усіма сумною вісткою, що в суботу, 5 липня 1975 р. нагло, в наслідок соняшного удару при купанні — відійшов у вічність на 47-му році життя громадянин м. Лондону, Онт. — Дмитро Маслюк, син Івана й Юстини.

Народжений в Україні, на Кубані 1927 р., Дмитро вже змалку зазнав чимало життєвих труднощів і переміщень. Під час війни попадає до Німеччини на роботу, 1948 прибув до Канади й працював на різних місцях, щоб, остаточно остатись при праці в фірмі Дженерал Моторс в Лондоні, Онт. — 25 років і одержати в нагороду золотий годинник, переданий, зараз, його найстаршому синові Дмитрові. Залишив пок. Дмитро — по собі у смутку дітей з двох подружжів: два сини — Дмитра й Теодора, та дві дочки — Надію й Таню, батька й матір, три сестрі, дядька, 18 племінників, дальшу рідню, чимало друзів і знайомих.

Похорон пок. Дмитра відбувся в Українській Православній Церкві в Лондоні, Онт. у вівторок 8 липня 1975 року, при відправі о. прот. М. Дебрина й церковного хору, в присутності великого числа рідні, знайомих, приятелів. Тіло його похоронено на лондонському цвинтарі, в українській частині. По похороні, в парафіяльній залі повищої церкви, заходом місцевого жіноцтва — відбулась похоронна трапеза, яку провів о. настоятель М. Дебрин. Приявні на ній — не злими тихим словом — згадували пок. Дмитра й висловлювали співчуття родині: дітям і батькам. Подякував всім за участь в похоронах, жіноцтву за поміч в трапезі, тощо — батько пок. Дмитра — Іван Маслюк. При цій нагоді не забули й про збірку на рідну пресу. З неї

(заг. сума $78.00) приділено на „Промінь" $15.00.

Всім жертводавцям щира подяка; родині висловлюємо щирі співчуття по утраті молодого ще батька, сина, брата, друга; покійному Дмитрові хай буде легкою канадська земля, а пам'ять про нього збережуть — його родина й добрі друзі.

Присутній

Бл. п. ІВАН РАЛЬКО
Торонто, Онт.

В понеділок, 26 травня 1975 року раненько, упокоївся у Бозі бл. п. актор-гуморист Іван Ралько в шпиталі „Торонто Дженерал" у Торонті на 58 році життя.

Іван Ралько народився в селі Стрільбичі, Старо-Самбірський район на Бойківщині, 5-го липня 1917 р., в родині Олександра й Анастасії з дому Мацях.

Покійний залишив у глибокім смутку дружину Анну з дому Фігус. В Україні — брата Василя та сестри: Марію, Єфрозину та Анну, в Польщі — сестру Катерину, у Торонті кузина Степана Ралька.

Ціле життя Покійний любив свій нарід, його театральне мистецтво та мав добрий здоровий гумор. За собою залишив три найновіші українські фільми, а саме „Жорстокі світанки", „Ніколи не забуду" та найновіший „Марічка", де грав ролю війта. Іван Ралько виступав часто, як гуморист Іван Шило, залишив одну гумористичну платівку та брав участь в багатьох українських театральних виступах, а також декількох англійських.

Покійний був членом Об'єднання Мистців Української Сцени на Америку і Канаду, членом Українського Театрального ансамблю „Заграва" в Торонті та членом Театрального ансамблю Чайки-Дніпрового.

У вівторок, 27 травня 1975 року, відбулася Панахида в похоронному заведенні „Кардинала" в Торонті. В середу рано, 28 травня 1975 р. перенесено домовину до української Греко-Православної Катедри Св. Володимира, де відслужено Заупокійну Службу Божу та похоронні відправи. Служив катедральний настоятель о. митр. прот. Дмитро Фотій та о. прот. Тарас Славченко, настоятель церкви Св. Івана в Ошаві.

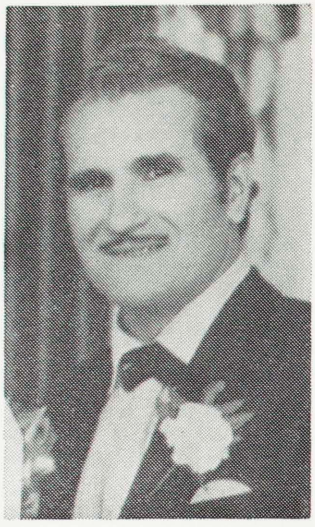

Було дуже багато людей на похороні, щоб віддати останню прислугу Покійному, незважаючи, що це був робочий день.

Покійного похоронено на цвинтарі „Парк Лавн". На цвинтарі, від друзів-акторів прощали покійного актор Володимир Довганюк та Ганка Романчич-Ковальчук від всіх друзів з Манітоби.

Після похорону відбувся поминальний обід у домі Покійного. Господарем обіду був п. Довганюк. Після обіду промовляли: о. митр. прот. Дмитро Фотій, пані Таїсія Бевш-Копил — від відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги та пані Галя Слюзар — від Інституту Св. Володимира та Жіночого Товариства при Інституті. Подяку всім учасникам похорону złожила дружина Покійного Анна.

Замістів квітів на свіжу могилу бл. п. Івана Ралька, на нев'янучий вінок зложено пожертви:

На Колегію Св. Андрея у Вінніпегу — $250.00.
На видання Книги Українського Актора — $169.00.
На українську пресу — $110.00.
На поминальні відправи — $35.00.
На Катедру Св. Володимира — при останнім цілуванні — $64.89.
Разом — $628.89.

ПОЖЕРТВИ НА ПОМИНАЛЬНІ ВІДПРАВИ

Жертвували по $5.00: — П-во С. О. Вовк, Е. Н. Шенгерета, Теодор і Юлія Мазуренок, Сафрон і Антоніна Штиркало, Петро Сендій, Марія Макдатор, Ольга Даниляк і Володимир Довганюк. Разом на суму $35.00.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕГУ

Збірщик **пані Оля Цікало.**

$25.00 — Іван і Анастасія Пасерб, прот. С. Ярмусь з родиною, Теодора Гаврисишин.

$20.00 — Михайло й Оля Цікало та пані П. Химій.

$15.00 — д-р Мартин і Ольга Чепесюк, д-р Зоя Плітас.

$10.00 — Анна Ралько, д-р Ганна Янішевська, Таїсія Бевш-Копил, Василь і Докія Бялий, Марія Волосевич, Стефанія Глинка з родиною, Родина Фігусів з Манітоби: Анна Фігус, Іван Фігус, Марія і Йосип Музика, Ольга й Григорій Пацьорка з Вайта, Ман., Богдан і Розалія Музика з Вінніпегу.

$5.00 — Осипа Максимів, Доця Телюк, Наталя Войціховська-Давдз з Ошави. Разом на суму $200.00.

ПОЖЕРТВИ НА ВИДАННЯ КНИГИ УКРАЇНСЬКОГО АКТОРА

Збірщик **Володимир Давганюк**

$20.00 — Стефан Ралько; по $10.00 — Анна Ралько, Володимир Довганюк, Микола Паращак, Михайло Лялька, Ілярій Кушніренко, Іван Красноженний, Ганка Романчичи-Ковальчук з Ст. Кетеринс, Володимир Васік з Ошави.

По $5.00 — М. Осадчук, Михайло й Оля Цікало, Л. Вовчук, С. Пелех, В. Тимець і О. Крушельницький, С. Мачужак, Іван Фіголь, С. Чорний, Андрій Ільків, Марія Левицька, Андрій Онищук з Ошави, С. Власенко з Ошави, Н. Н.

По$2.00 — І. Кінаш, Іван Довгаль. Разом на суму $169.00.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

Родина Ковблів — $50.00: Антін і Анна Ковбелі, Оля і Роман Карманін, Люба Янкович, Надя і Олександер Воробець.

Родина Тимчуків — $60.00: Анна і Василь Сандилович, Василь і Ірина Тимчук, Марія Тимчук, Стефанія і Павло Шиманський, Анастасія і Броніслав Терліган, Оля і Семен Джуган. Разом на суму $100.00.

Відійшла у вічність людина щирого серця, національно свідома та великий любитель української сцени. Не судилось йому спочити на Рідній Землі, в улюбленій Бойківщині, про яку він так часто згадував.

В сороковий день упокоєння прот. Ю. Ференсів відслужив Панахиду за спокій душі в Катедрі Св. Володимира а після того в домі дружини відбулася поминальна вечеря.

Тож нехай Канадська земля буде йому легкою.

А добра пам'ять про Нього на все залишиться між його рідними, друзями сцени, приятелями і земляками.

Вічна Йому пам'ять!

Друг

Бл. п. СТЕПАН І ВАСИЛИНА ДЕМОСЮКИ

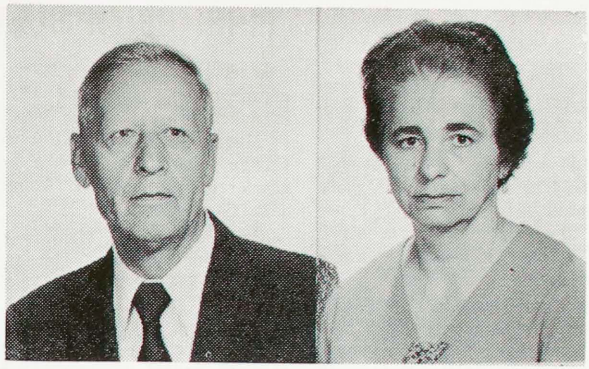

У місяці грудні 1974 р. сумна подія сколихнула Громаду Св. Юрія в Лашін, Квебек. Дня 3 грудня відійшов у вічність несподівано бл. п. Степан Демосюк а 25 грудня після важкої недуги відійшла в вічність його дорога дружина бл. п. Василина Демосюк. Залишили в смутку дочку Олену та багато рідні в Україні, а крім того багато відданих приятелів і знайомих, яких здобули своєю милою вдачею та наполегливою працею для ближнього.

Бл. п. Степан Демосюк народився 26 грудня 1912 р. в м. Володимир-Волинському на Волині в родині Марка Демосюка та Марії з роду Денисюк. З самих молодих літ був свідомим українцем, належав до українських організацій а зокрема любив свою рідну Православну Церкву. Всі свої літа співав у церковному хорі. При приході німецької окупації тяжка доля українського народу не минула й його, а забрала його проти власного бажання до Німеччини.

Перебуваючи в Німеччині в роках 1943 - 45 в нелюдських умовинах голоду, холоду й тяжкої роботи завжди згадував свою Україну й Рідну Церкву. Не раз розказував про це і співав церковні пісні в лагері. По закінченні війни покійний переїхав до м. Зальцбургу в Австрії, де запізнався з бл. п. Василиною.

Бл. п. Василина Демосюк народилася 20-го жовтня 1924 р. в м. Чернівцях на Буковині в родині Юрія Кравчука й Олени з роду Самчук. Покійна також сильно любила свій нарід, свій край і свою Рідну Церкву. Була доброї спокійної й тихої вдачі. З Австрії де зустрілася вперше зі Степаном виїхала 1948 р. до Канади.

За короткий час виїхав і Степан до Канади і тут на прибраній батьківщині вони й подружилися. Не легко приходилося здобувати родинне життя — були труднощі й недостатки. Та всі ці труднощі вони спільно з любов'ю та запалом перемогли. Від самих початків стали активними в церковному й організаційному житті в Квебеку. Були провідними членами Української Православної Церкви Св. Юрія в Лашін. Бл. п. Степан кілька років був і головою Громади, а бл. п. Василина була віддана й талановита голова Союзу Українок Канади відділу ім. Св. Княгині Ольги при Церкві. Визначалася своїм красномовством. Обоє співали в Церковному хорі.

Та коли виглядало, що все йде гаразд і вже й легші стали умовини до життя прийшло велике горе для родини Демосюків. Два сини, Володимир і Андрій, відійшли в наслідок тяжких недуг, Володимир в 1970 р. а Андрій в 1973 р. Осталася тільки улюблена дочка Олена — середуща із дітей.

А під кінець 1974 р. відійшли й вони від сього світу, де зазнали такі тяжкі випробування, залишаючи дочку продовжувати їх працю і їх рід. Олена з мужем Юрієм Геллою дають про себе добрі враження, що вони цінять все те що цінили бл. п. Степан і Василина. Молоде подружжя обоє Сумківці працює при Громаді і співає в хорі. Нехай Господь поблагословить їх щастям і здоров'ям, заспокоюючи Своїми багатими щедротами їх великий смуток після такої втрати. А бл. п. Степана і Василину нехай з'єднає з синами Володимиром і Андрієм в оселях світла де праведні спочивають до дня славного Другого Приходу Господа нашого Ісуса Христа, коли всіх нас воскресить щоб дати вічне життя з Ним у Царстві Своїм приготовлене від початків віку для всіх тих які люблять Його.

Свящ. Ігор Куташ
і Осип Несторук

ПОДЯКА

Олена і Юрій та родичі бл. п. Степана й Василини Демосюків сердечно дякують за урочисті Похоронні відправи в Похоронному Заведенні й Церкві Св. Юрія в Лашін отцям: Настоятелеві протопресвітерові д-р В. Слюзареві, бувшому довголітньому настоятелеві протопресвітерові Є. Чежеву та настоятелеві Собору Св. Софії в Монтреалі Ігору Куташеві (приятелеві родини і кумові) як рівнож Церковному хорові під проводом п-ва П. Кисиленків. Рівнож дякують за приготовлення Поминок С.У.К. „Св. Княгині Ольги". Зокрема велика подяка п. І. Розумам (хресні Олени) і п. В. Геллі і всім які відвідували покійних у їх недугах та давали розраду в їх турботах, та всім які висловлювали своє співчуття та участю в похоронах виявили свою любов і пошану до покійних. Імен багато і трудно всіх відзначити, щоб не поминути нікого. А деякі навіть приїхали з дальших сторін. За все це всім щиро дякуємо. Нехай Господь нагородить Вас за Вашу доброту найбагатшими Своїми Ласками.

Олена й Юрій Гелла
від імені всієї родини

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

САСКАТУН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 8 грудня 1974 р. Пані Оля Андрущак, предсідниця, відкрила збори і попросила присутніх вшанувати відійшовших у вічність членкинь хвилиною мовчанки.

Голова відділу пані О. Андрущак коротенько з'ясувала діяльність відділу за минулий рік, підкреслюючи деякі головніші події і наш фінансовий стан.

За рік ми відбули 9 місячних зборів, 3 засідань заряду і багато нарад членів заряду, коли на це була потреба. Маємо 190 членкинь. Відбулося за рік — 6 весільних вечер, 10 похоронних і поминальних обідів, 8 вечер Т.У.С., 3 бенкети.

Крім цього були в нас громадські імпрези такі як Свята Вечеря, Спільне Свячене, храм на Зелені Свята, День Подяки, 2 пущення і „сморґесборд" на пансіон. Відбули чай членства, де весь прихід був для журнала „Промінь".

Відзначили голову відділу щитом (Shield) за її працю в Ювілейнім році. Наша Ювілейна книжка вже в друку і повинна появитися між членками на Великдень.

Мали ми річний Великодний чай і Різдвяний чай. Також мали кіоск на „ексибишон" через цілий тиждень. Мали 3 успішні ярмарки. Брали участь в демонстраціях печива на „Інтернешонал Фуд Фир". Мали 3 демонстрації писання писанок і виріб пасок в „Сентеніял" авдиторії, „Плазі" і в „Мендал Артс". Також 7 вечерків писання писанок в домашній залі. Підтримуємо нашу молодь, так як завжди. Провадиться в нас садочок, українська і недільна школа, Молодший відділ СУМК і Старший відділ СУМК. Коли звернутися за фінансовою піддержкою, члени прихильно відносяться. Набули дитячої літератури до бібліотеки в сумі $130.00. Також видали стипендії за Українознавство для хлопців і дівчат від 1 до 12 кляси в сумі $150.00. Приготовили Великодні кошики, писанок, пасок і бабок для пацієнтів в шпиталях і домах старших громадян. Ця добродійна праця дійсно викликала гарні похвали від усіх. Вислали 2 делеґатки на Конґрес КУК і 7 делеґатів на Провінційний з'їзд ТУС. Відбувся в нас Конкурс Українського Мистецтва заходом КУК, що дало нагоду нашій молоді брати участь в компетиціях з молодю інших околиць Саскачевану.

Відділ жертвенно віднісся до всіх фінансових прохань. Передали до Катедри $14,000.00, на Пансіон — $2,000.00, „Промінь" $221.65, СУМК провінційний $100.00, оселя „Зелений Гай" $500.00, Консисторія УГПЦ — $200.00, Місійна передача $105.00, Музейна Фундація $500.00, пам'ятник Л. Українки $200.00. Членки взяли на себе обов'язок провадження „бінґо" для громади.

Фінансовий звіт: в банку з 1973 року — $4,607.68, прибутки за 1974 рік — $35,638.98, видатки в 1974 — $36,302.06, в касі залилишилось — $3,944.60.

Склад заряду на 1975 рік: голова — Оля Андрущак, уступаюча голова — Марія Дорош, перша заст. голови — Марія Гарбус, друга заст. голови — Параня Турецька, третя заст. голови — Єва Бокшован, рекордова секретарка — Оля Луцюк, заст. рекорд. секр. — добр. Леся Удод, кореспо. секр. — добр. Леся Удод, касирка — Оля Гавриш. Референтки: культурно-освітня — Марія Воронюк, членства — Марія Чуганюк, журналу „Промінь" — Марія Гарбус, преси — Наталя Кіндрачук, архіву — Тетяна Гарбар, мистецтва — Софія Грицюк, шпиталів — Анастасія Михайлюк, садочка — Вікторія Бальон, перекусок — Олеся Кіндрачук, обідів — Анна Ріпак, чаїв — Наталка Кіндрачук, добродійної праці — Анна Янів, бінґо — Вероня Лозова, шкільництва — Анна Михайлюк. Надзірна Рада молодшого СУМК — добр. Леся Удод, Надзірна Рада старшого СУМК — Анна Папіш, Представниця інституції незрячих — Анна Папіш. Представниці до КУК — Оля Андрущак, Докія Бояр, Тетяна Гарбар, Параня Турецька, Анна Скоробогач. Представниця до Жіночої Ради — Оля Бандурка. Комітет майна кухні — Михайлина Никифорук, Маланя Пігач, Розалія Борса, Докія Вівчар. Контрольна комісія — Ефрозина Рудевська, Петруня Чимборик, Василина Залещук. Реф. Музейної Фундації — Марія Доктор. Голови Кружків: Ривердейл — Анна Гарасимчук, Плезент Гил — Катерина Бартко, Нютана — Вероня Лозова, Бронскил — Анна Папіш, Вест Мавнт — Павліна Дутка, Чирчил — Марія Воронюк. Сестриці: Маланя Пігач, Михайлина Никифорук, Розалія Борса, Параня Бокшован, Анна Пігач, Докія Вівчар, Оля Боднарчук. Почесні сестриці — Софія Ґрещук, Варвара Катеринич.

Анна Луцюк, секр.

ВЕҐРЕВИЛ, АЛТА.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 13 листопада 1974 в Нар. Домі після знимки і вечері. Збори відкрили голова п. П. Бережан. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок, імена яких прочитала секр. п. Е. Равлюк. Голова перепроваджувала збори а п. Равлюк секретарювала.

За рік відбулося 9 місячних зборів і пару засідань заряду. Діяльність товариства виказала багато праці. Членки приготовили і видали 8 похоронних і поминальних обідів, 10 бенкетів і Новорічну забаву. В часі „Українських Днів" товариство видавало перекуски і обіди з варениками, а під час „Площової Вистави" услугувало в їдальні через чотири дні.

З освітньої діяльности відділ святкував роковини Лесі Українки і 40-літній ювілей свого існування. На цих двох святах співав жіночий хор як також і брав участь в святі Т. Шевченка та Різдвяних колядках. Товариство старається, щоб недільна і рідна школа та СУМК існували і щороку дає потрібну поміч. Жертвує і на різні добродійні та народні справи — дали $10,000.00 на місцеву церкву, дали нагороди в державній школі за українську мову та посилає свою належність до Пров. Екзекутиви на нагороди за українську мову в університеті та Інституті св. Івана. Дає жертви на „Промінь" і Музей.

Фінансовий звіт: з року 1973 осталося в касі $119.25, прибутки в 1974 році — $19.230.65, видатки в 1974 році — $18,474.61, в касі осталося — $875.29.

До заряду на 1975 рік увійшли: голова — А. Загарійчук, уступ. голова — П. Бережан, заст. голови — А. Салдан, М. Чомік, секретарка — Є.

Равлюк, касирка — Л. Лукинчук, кор. секретарка — добр. З. Туржанська. Контрольна комісія — В. Северин, Р. Гук, Є. Линковська.

Референтки: сестрицтва — В. Шапка; освітньо-виховна — Є. Федорук; „Променя" — О. Мельничук; відвідин хворих — Є. Равлюк, Дж. Яцюк, С. Ілюк, В. Кирильчук; печива — Р. Синюк, А. Байдала, Я. Фаріон; програми — М. Байдала, В. Федорук; архіву — Ф. Павлюк; базару — К. Семенюк, Р. Синюк; української школи — А. Салдан, О. Мельничук; недільної школи — А. Ґошко, В. Тріска, Е. Шевчук; СУМК — добр. З. Туржанська; українських танків — Ф. Пікуш; площової їдальні — С. Бакало, Є. Северозум; учительки недільної школи: добр. З. Туржанська, А. Загарійчук, панна Л. Чомік; учительки української школи: добр. З. Туржанська, Л. Григірчук.

На закінчення зборів всеч. о. Ю. Туржанський сказав, щоби ми працювали разом та помагали одна другій.

Олена Мельничук,
реф. „Променя"

КАДВОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори жіночого товариства відбулися 7 листопада 1974. Голова Анна Тріщук відкрила збори молитвою і подякувала членкиням за їхню працю і кооперацію. Предсідницею зборів була Анна Тріщук, а секретаркою Зеновія Юзик.

По прочитанню звіту з минулих річних зборів, членкині давали звіти з цілорічної праці. Касирка Анна Митрополит здала фінансовий звіт. З року 1973 осталось — $1,549.95, прибутки у році 1974 — $977.08, видатки — $881.65, в касі осталось $1,645.38.

Ми заплатили бюджет до Централі С.У.К., та склали пожертви на такі цілі: місцеву церкву — $221.50, Інститут Петра Могили — $100.00, СУМК — $10.00, „Промінь" — $5.00, організаційний фонд С.У.К. — $10.00, на місцевий амбулянс — $100.00, на інші — $45.95.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів і одне загальне засідання. Товариство влаштувало — Святу Вечерю на Щедрий Вечір, Спільне Свячене, храмовий обід, продаж великоднього печива та писанок, продаж різдвяного печива, видали одну весільну вечерю та один Ювілейний обід; мали спільний "Wiener Roast"; 3 бінґо, а одно прийняття на день уродин у Домі старших громадян; розігравку, на яку зробили 2 ковдрі, а одну подушину; перекуску на прийняття о. і добр. Ґнатів; перекуску для сумківського хору з Едмонтону; перекуску для українського ансамблю Павличенко з Саскатуну; перекуску студентам Інституту П. Могили; та Різдвяний чай у Домі старших громадян.

На зборах читаємо обіжники. Висилаємо квіти і картки поздоровлення хворим членкиням, а картки поздоровлення хворим членам церкви.

Заряд на рік 1975: голова — Анна Тріщук, 1 заст. голови — Ґеня Тріщук, 2 заст. голови — Софія Котелко, секретарка — Зеновія Юзик, заст. секретарки — Савеля Ґриба, касирка — Анна Митрополит. Котрольна комісія — Ольга Заставна, Софія Котелко, Наталка Котелко. Аґата Тріщук. Сестриця і помічниці — Ольга Радзівон, Зеновія Юзик, Савеля Ґриба. Добродійний комітет — Савеля Ґриба, Анна Митрополит, Шерил Котелко. Референтка „Променя" і до преси — Савеля Ґриба.

Зеновія Юзик, секретарка

САДБУРИ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. КН. ОЛЬГИ

Відділ ім. кн. Ольги, при церкві Св. Володимира, в Содбурі, що нараховує 23 членів, зробив підсумки своєї праці від часу виборів управи в травні місяці 1974 по кінець травня 1975 року.

Після виборів заряду відділу під головуванням пані Марії Макаренко розпочалась праця з великим ентузіязмом і позначилася великими успіхами. За рік відбулося двоє загальних зборів, п'ять засідань заряду, на яких намічались напрямні праці та конкретні дати їх виконання. Заряд працював дружньо, а всі члени і прихильники допомагали у виконані намічених завдань.

Для піднесення матеріяльного стану було організовано 6 бінґо, 6 спільних обідів, 2 забави, свято Т. Шевченка, День Матері, 2 продажі, перед святами, печива, що готували і дарували членкині й прихильниці, готували страви на 2 весілля, влаштували іменини для Отця і Добродійки. Так до каси відділу прибуло за рік $4,703.88.

Крім цього голова пані М. Макаренко і члени заряду відвідували хворих у шпиталі та старших людей вдома, підтримуючи їх духово. Велика праця була в церкві, особливо перед святами. Наша церква завжди пишається чистотою.

Протягом року витрачено $1,837.72, з них $800.00 видано на ремонт церкви; $100.00 на новий будинок Консисторії; $25.00 на пресовий фонд. Залишилось у касі $2,866.16.

Основним завданням на майбутнє — збирати гроші на перебудову кухні при церкві, бо теперішнє приміщення кухні дуже мале і не дозволяє виконати багатьох задумів. Треба зазначити, що успіх праці відділу Союзу Українок у Содбурі, залежав від усіх членкинь і прихильників нашої церкви. Вони розуміли завдання свого заряду і дуже добре допомагали в праці. На більшість імпрез і базарів вони виготовляли печиво, дарували продукти, вишивали речі для продажу. В кінці травня організували прийняття Капелі Бандуристві ім. Т. Г. Шевченка, під керівництвом Г. Китастого.

В травні місяці 1975 року голова відділу пані Марія Макаренко на річних загальних зборах подала докладний звіт про працю за рік і напрямні на майбутнє. Загальні збори висловили щиру подяку зарядові і попросили ще рік попрацювати для добра відділу і нашої церковної громади. Склад управи відділу такий: голова — Марія Макаренко, заступниці: Аглая Ковальчук і Валя Василенко, скарбник — Єлисавета Горуля, секретар — добр. Параска Свириденко, члени — Ніна Копач, Фрося Сивак, Анна Токарик, Марія Бійовська, Марія Шкраба.

Хай Господь подасть сили й уміння зміцнити наш відділ і поширити членство для праці і розквіту на славу Богові.

Т. Свириденко, секр.

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку скласти подяку високо поважаній пані Розині Драґан з Саскатуну, яка будучи тут у Монтреалі в березні ц. р. як дорога гостя на 50-літті нашої громади й одержавши прекрасні рожі, переслала їх мені до шпиталю почерез п. Б. Панчука. Саме в той час я була в шпиталі поважно хвора.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ВИРІБ ПОВИДЛА

Виріб повидла це прастарий спосіб відомий в Україні від давніх часів, а мало відомий або практикований в Канаді. Повидла представляють собою позбавлену кісточок овочеву м'язгу, уварену до такої густоти, що остуджений кусок її на папері не лишає мокрої плями. Ця густота забезпечує тривалість виробу. Додача цукру не є необхідна — коли вживаємо солодкі овочі.

У нас виробляються лиш сливові повидла, але так само можна приготовляти повидла й з інших овочів чи з мішанини. Мішані повидла з сливок, яблук і грушок. (Сливок стільки брати, скільки яблук і грушок разом) виходить смачніше, як чисто сливові.

Повидла виходять тим ліпші, чим більше дозрілих овочів уживаємо на виріб. Сливки беремо на повидла аж тоді, коли вони починають морщитися коло ніжки. Овочі вживаємо лише здорові, чисто перемиті, кісточки виділюємо.

Одержане довгим варенням пюре згущуємо, при цьому стало мішаємо, щоб не припалилось. Згушення повидел вимагає від 6 до 8 годин часу варення.

Приготовлені до варення сливки можна відразу варити, давши на дно трішки води, або найкраще дати їх до кухні і пекти в повільній температурі 275 Ф. через ніч, а доварювати наступного дня. Цукор додаємо на закінчення, коли м'яза цілком розварена. Скількість цукру залежить від смаку повидел, як хто любить. Скажім 2½ фунта на коробку сливок. Хто хоче солодше, може дати більше цукру.

Повидла готові, коли загуснуть так, що облипають мішалку, а остуджений кусок не зміняє своєї форми (не спливається). Зварені повидла гарячими наливаємо до слоїків, бочівок чи вистелених навоскованим папером скриньок. Закриваємо цей посуд аж на другий день, коли повидла остигнуть.

За „Доброю Господинею"

Одержавши ці квіти я зі сльозами в очах прийняла їх, пригадала ті часи, коли пані Драґан разом зі своїм чоловіком д-ром Драґаном були тут; пригадала я цілу нашу тодішню громаду у якій я з моїм пок. мужем працювали довгі роки.

Складаю сердечну подяку дорогій приятельці пані Драґан, також дякую всім тим, що мене відвідували в шпиталі, чи вдома, тим що присилали свої поздоровлення і прекрасні подарунки та квіти: членкам Ліги Католицьких Жінок при церкві Св. Михаїла і Успення Божої Матері, членкам Союзу Українок відділам Лесі Українки при Церкві Св. Покрови Доньки України і Ганни Барвінок та Братству Св. Софії при Соборі Св. Софії.

Всім Вам висловлюю мою найглибшу і найсердечнішу подяку. Хай Господь-Бог держить Вас при добрім здоров'ї і довгім віку. З нагоди мого щасливого повороту додому складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Михайлина Нєма, Монтреал

— — —

П. С.: Пані Нєма, крім пожертви покладає багато праці для журнала, яку як редакція, так і адміністрація „Променя" щиро оцінює. Прилучуємось до побажань кращого здоров'я і дальшої нашої дружньої співпраці.

Редакція

КНИДЛІ ДО ГУЛЯШУ

2 горнятка муки
4 ложечки бейкінґ павдер
пів ложечки соли
2 ложки масла
1 горнятко молока

Пересіяти всі сухі складники разом два рази. Додати масло і руками добре розтерти. Доливати по трошки молоко і зводити тісто ножем до купи. Тісто має бути м'яке. Брати тісто ложкою і класти зрідка на готовий гарячий гуляш (стюв — м'ясо в сосі) малими купками. Книдлі повинні спиратися на кусні м'яса. Накрити тісно припасованою покришкою і парити на вільнім вогні 15 до 20 мінут. Весь той час не відкривати покришки, бо книдлі сядуть. Коли готові подавати зразу на стіл.

Дуже добрі помідори начинювані яйцями. Приготовити помідори до начинювання, посолити і поперчити внутрі та перевернути. Тоді уложити порожні шкаралупки у вимащену посуду і пекти у мірній печі 10 хвилин. Уважно спустити сире яйце в кожний помідор і верх легко посолити. Пекти у мірні печі приблизно 10 хвилин, або поки яйце не зітнеться.

Начинки до помідорів можуть складатися з комбінацій різних пожив. Наприклад, грибки з м'ясом і рижом, або комбінація городини — підсмажена в маслі дрібно січена або стерта на терці городина як цибуля, пастернак, селера, солодкий перець, морква. Кожна господиня може виробити собі свою улюблену начинку, відповідно до смаку родини.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

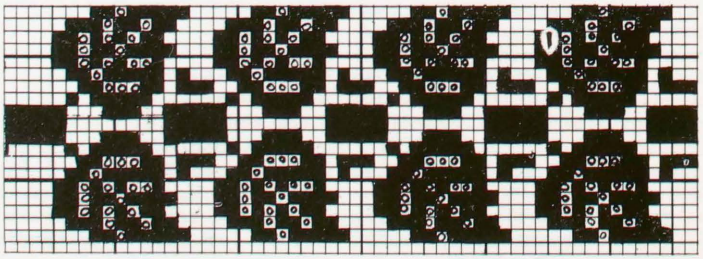

■ — чорні
o — червоні

Східня Філія Музею Союзу Українок

Учителі Рідних Шкіл і Садочків!

Щойно вийшов з друку збірник „ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ"

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні Української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

ОДЕРЖАНІ КНИЖКИ

ГОМІН ВОЛІ — Петро Роєнко. Повість. Видавництво „Любисток". Торонто, 1975.

СТАРОВИННІ ПАМ'ЯТКИ ВОЛИНІ — проф. Оленсандер Цинкаловський. Інститут Дослідів Волині в Торонті. 1975.

СТАРЕЦЬ ПАЇСІЙ ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ — Митрополит Іларіон. Історична літературно-богословська монографія. За редакцією прот. С. Ярмуся. — Інститут Дослідів Волині. Вінніпеґ. 1975.

АЛЬМАНАХ Українського Народного Союзу на рік 1975. Видавництво „Свобода", Джерзі Сіті, Ню Йорк.

СЛІДАМИ ДИЯКОНІС — 25 років праці Ліги Українських Католицьких Жінок Канади у Манітобі. Редакторка Віра Бучинська. Видано заходами Архиепархіяльної Управи ЛУКЖК у Вінніпеґу. 1973.

МІЙ БУКВАР — Яків Козловський. Торонто 1974.

МІЙ БУКВАР — Яків Козловський. Ч. 2. Українсько-англійський словник. Торонто 1974.

УКРАЇНСЬКА КНИГА — 2. Квартальник бібліографії й книгознавства — Б. Романенчук, редактор. Філядельфія 1974.

УКРАЇНСЬКА КНИГА — 3. Квартальник бібліографії — Б. Романенчук, редактор. Філаделфія 1974.

УКРАЇНСЬКА КНИГА — 4. Квартальник бібліографії — Б. Романенчук, редактор. Філаделфія 1974.

МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК — Склав гурток матерів під проводом Кекилії Паліїв. Об'єднання Українських Педагогів Канади. Торонто 1975.

А ЧОМУ НЕ АСЕКУРУВАТИСЬ В

УКРАЇНСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ЖИТТЄВОЇ АСЕКУРАЦІЇ

Зголошуйтесь:

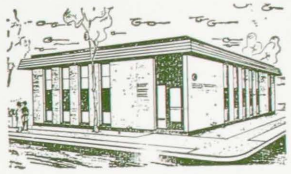

UKRAINIAN FRATERNAL SOC. OF CANADA
Tel. 586-1364
235 McGregor St.
Winnipeg, Man.

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цими посібниками для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

Підручники опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям в обидвох мовах — українській і англійській, як проводити лекції. Друга частина „Зима" продовження першої є в продажі. Ціна по $2.00 за примірник.

Третя частина „Весна і літо" разом — продовження другої, яка дає початковий курс розмовний. Цей посібник майже подвійного числа сторінок — 75 ст. друку, інструкції для учителів і словник нових слів — ціна $2.50. Можна замовити всі три разом, або поодиноко.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Ave.
Manitoba, Manitoba

P 12N
SAMYCIA MRS S JAN 76
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус переслала $18.00 на передплати й з членського прийняття на прес фонд $150.00

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. А. Белов $60.00 на відновлення передплат.

Монтреал, Кве. — Відділ „Доньки України" реф. М. Нема переслала жертву на нев'янучий вінок і $72.00 на нові й відновлені передплати.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, з нагоди членського чайного прийняття, реф. А. Мисак переслала на пресовий фонд журнала ..... $ 50.00

Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки, П. Клюкевич $24.00 передплати.

Реджайна, Саск. — Відділ „Доньки України" К. Пасека $18.00 на передплати.

Канора, Саск. — З нагоди святкувань уродин у домі для старших було переведено збірку з чого на пресовий фонд д-ка О. Бойчук переслала $32.00

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, М. Білоус $24.00 на передплати.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. В. Кузьменко $12.00 на передплати. В. Шевчук $24.00 на передплати.

Тандер Бей, Онт. — Відділ „Доньки України" з нагоди 30-ліття існування зложив $20.00 на прес фонд, Ольга Михайлишин $10.00, разом $30.00

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, Л. Фиргисон $36.00 на передплати.

Форт Френсес, Онт. — Відділ „Св. Анни", секр. А. Вуд переслала на прес. фонд $25.00

Етобико, Онт. — З нагоди вінчання Надії Мойсюк з Мирославом Опир у Гамільтоні зі збірки на пресовий фонд „Променя" С. Маєвський переслав $22.50

Монтреал, Кве. — З нагоди відзначення 70-ліття з дня народження Юлії Грицiв, С. Кульба переслала на пресовий фонд журнала $20.00

Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, з відзначення Міжнароднього Року Жінки, реф. Н. Шульга переслала на пресовий фонд журнала $17.00

Брентфорд, Онт. — Марія Іванець з приводу подяки друзям $15.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: Марія Сулима — Едмонтон, Алта.	$100.00
Віра Шевчук — Торонто, Онт.	25.00
Анна Ю. Іванчук — Витков, Саск. (подяка церковному хорові в Редфілд, Саск.)	20.00
Анна Полович — Канора, Саск.	10.00
П. Мицак — Едмонтон, Алта.	10.00
К. Маліцька — Норт Бетлфорд, Саск.	6.00
С. Білецька — Рорктон, Ман.	5.21
Євдокія Кіт — Велленд, Онт.	5.00
Анна Підлипна — Давфин, Ман.	5.00
Анна Хаба — Редвотер, Алта.	4.00
П. Турин — Монтреал, Кве.	4.00
П. Литвин — Вінніпегосис, Ман.	4.00
Н. Гречка — Ванкувер, Б. К.	4.00
М. А. Шпитковська — Бімзвил, Онт.	4.00
Теодора Бойчук — Келовна, Б. К.	4.00
П. Лукіянчук — Едмонтон, Алта.	4.00
М. Туртяк — Маямі, Флорида	3.00
Марія Веревка — Тейбер, Алта.	3.00
Розалія Стефанович — Торонто, Онт.	3.00
Д. Окос — Соммерленд, Б. К.	2.00
Анна Вівчарик — Ґвелф, Онт.	2.00
Марта Ґошко — Ванкувер, Б. К.	1.00
Софія Пилипов — Винярд, Саск.	1.00
П. Остапчук — Торонто, Онт.	1.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: Михаліна Нема — Монтреал, Кве.	5
Анна Підлипна — Давфин, Ман.	1
Анатолій Юшко — Торонто, Онт.	1

Висловлюємо щиру подяку всім жертводавцям і працівникам на користь журнала.

Адміністрація

Дар для „Променя"

Пані Олександра Кампінська-Тацюн, довголітня членкиня Союзу Українок Канади у Тандер Бей, Онт., подарувала в користь журнала „Промінь" сто примірників своєї книжки

ВЕСІЛЬНІ ОБРЯДИ І ЗВИЧАЇ.

В ці книжці пані Тацюн, як авторка, оповідає про те, як в її рідних сторонах в Україні, в Сокальщині, відки вона родом, відбувалось весілля. Є тут подані всі обрядові форми, весільні пісні та інше.

Книжка ілюстрована деякою народньою ношею Сокальщини та іншими знімками. Весь прихід з продажі піде на журнал „Промінь". Ціна $2.00 з пересилкою.

Замовляти:

PROMIN
Box 3551, Sta. B.
Winnipeg, Man. R2W 3R4